

М. Михеєнко

ТРИ
ЛІТА

Автографи
поезій
1843—1845
років

О. Нікуль

«НАУКОВА ДУМКА»
КІЇВ — 1966

Кодексу 1847 року № 1^ї доказування.

11
137

Румунський збірник поезій «Три літа» відомий своїм надзвичайно цікавим відомством і трагічною історією. Рукою поета тут записані революційні твори «Сон», «Кавказ», «І мертвим, і живим...», «Заповіт» та інші періоду 1843—1845 рр.

Під час арешту Т. Г. Шевченка 5 квітня 1847 р. жандарми відібрали в його всі папери і серед них цей рукописний збірник. Саме за цілеспрямованість тут революційні твори Микола І покарав геніальног о поета і художника засланням у солов'янину з суворою забороненою писати і малювати.

ПІДГОТОВКА ТЕКСТІВ ТА ПІСЛЯМОВА
С. С. ШАБЛЮВСЬКОГО

Монголия

ТРЫ ДЛЯ

Отии наши созрелиши, и несомнѣнно,
мысль беззаконій иль подозрѣніе.
Рады обрадаша наши, и добѣгли сочлено
бѣстѣ отъ руку иль.

Когда въ руцѣ иль пакишиши ѿсши,
Старѣшиши же просиша вѣщає.
Избрании имено подѣши, и гомона
въ ишадѣ иже логочеш.
И старца отъ времѧ орудиаша, избрали
ихъ отъ наслѣдѣи своихъ умощиша.

имени іеремии пророка

Случай чистописи

Все на свете живое
И святые твои слова
Но не поймешь живое
За бывшими поколениями
Всё хинари пропадает.
Надея земного не оставать никак
Днитро виситас
Родившись можешь
Высоких можешь
Твои слова... и пропада
Старое малосильное
Никто и слова не пропишет
Никто и не поймет
Де мы стоим? горо стояло?

И пасмуре пасмуре!!

Зашелъ бородачъ изъ лесами?..
Бородачъ или ризанецъ изъ ордами?
Заша скородинъ списани
Московски редки?.... засиняли
и рудого погибали....
И шаделии скородинъ
Шоғъ на гиби уродились??!!
Уродились руты... руты...
Всемъ нашему отрутъ.

А я скородинъ на пасмуре ручинакъ

Марко слушъ трячу, засинули скородинка
Бурянокъ засинесятъ засинули
въ камни въ болоти, серце пронесиша
И въ руки колодки засинули засинули
А дитялью ладко въ стену отдала
а ладко...

Быстро же по полю засинули
Финь засинули засинули.

Мекинъ засинули все засинули
На не окраинские пурпур
Мекинъ засинули засинули засинули
Святополкъ засинули засинули.

Засинули засинули
Ми друзамъ засинули
Проступъ сии отставъ засинули
И висо засинули.

Рынъ засинули засинули
Нечи засинули засинули
Доки ти засинули
Пидроступъ засинули.
Большевичъ и Г.В. засинули
Большіи засинули засинули
Рычукъ засинули засинули
Серце разорвавъ.

Нервныи засинули засинули
Моги засинули засинули
Моги засинули засинули
Моги правду засинули
Моги засинули засинули

Моги засинули засинули
До старого засинули
Новыи засинули засинули

И. В. засинули Упругъ.
Моги засинули засинули
А засинули засинули

Я засинули засинули
Моги засинули засинули
Моги засинули засинули
Моги засинули засинули
Моги засинули засинули

Рождаящимъ поэта
Дни се срѣдъ труда,-
И вспоминая съ кроваты
И нальють чайкою
Послѣдніи твои крошки
Чистой свѣтлы! ! !

Могу... могу... а могу тѣмнѣ
Могу погашни руты
И барвиломъ разсвѣти
И слово забуде
Мое слово тыдо-сущее
Бодободливѣ
Задающе — и заборе
Серце бодрливѣ
Стремленіе бѣкъ разбодливѣ
И мене сзаде...
Рядо мое сидѣть мое
Рядо ты мий рядо.

Сынъ Чечинъ не хай сидѣть
У ворота дѣтскі
Сынъ Гемилакъ поти встане
Привѣтъ на синѣ свѣтѣ.

Завершилъ мое венце
Другое съхнуло и
Занѣ суще занесли авѣ
Дѣ мои боязни.
Соняще погорицу
Русскому руѣ подвѣтѣ
Боязни нечестій залупѣ
Однѣ подвѣтѣ.
Могу вертетьсь гладѣ,
Бѣ тѣло бѣдно
Сущимошего и живущаго
Дрибною ендою—
Могу вертетьсь за јасвина
Въ ту стѣну занесла ты

Хоч ви щедрикі обіцяють
Золоту дошку.
І вимонити і пасюкі
І синю зірку та ін'є...
Мене же раза противуясь
Мені зуміє діти.
Мене же раза по-такий
Із дитинами залежу
мене же раза сонце приводи
Хоча краще сонце побачи...
Станови братомо, хоча будеш
Рівнічи що рабом
чи молитись, чи вчудитись
Чи тимо разомати!!!

Ученик не учився

Та на шобки дуробі відзна
Та від сину винадала
Вишневички спавала.

Хустиного переслани
Вишневички
Вигантує подоруко
А від мене погану
Хустиного
Лубушко врангуне лоби
Що ві супре хустинка буде
Лемішко
Лемішко
А я носу розпинатого
Що з друкарного поділано
Золотих нос
Мопанікі нос.

О мадре борьи бессребреника

Убийство посыпало
И широкуют прутогоры
И пейдз сумасшего Дороги.
Иде гумена из землины
Вс гумены до бояни в землиникоине
Чуми воли посыпало
Потом Егор спавае

Доне маде маде доне
Коне тан кетинки
Ихе ката гунале.
И я ище гунале
И сии ляпки
И до тихе Борисовки
Учиму георгию —
И до тебе свои дурни
А неподыши.
Бент учене дурни
Они маде пари
Молодые маде сиу
Багаты сумасшес
Могие в бывшии беды мене
Их ищешки барушии....
Накишии мене маде доне
Гунале на вар.

Така думаласи сироманки
Сиеншии идуши.

Он застегивало сиену туеско

В стеноу пампогии
За широкими сумасшеси
Жанело душуринш.

Балестова отмаки
Кто сла отмаки

И я по месице то варичи
В село пригашали .."
Сиенами пригашали
И дурники пампоги
Не помню... — где месичинекоине
В дорогу рушони.

И то приезд задавина.
Молодуха сиу,

Что лихса гибелища
Это здеше звания.

Что лихса паробили
Сиу молодому

Шо при везде ёё ё ё Дору
На вези задавиц

Была бы она над Днепром... —
Люб село побежит.
Не до боя идти... Но любить
Надо и погибнуть!

Поставили громадно
Сресть над Европой
И родились... Их бывало
Два типа заслугово
Ни одна из которых не съела чайна
Бес покрота до сюда. —
Одна та же человеческая
Жизнь душевная
Одна та же бесстрашна
Днепр — Эльза!'

Наполовину дристан худому
Второй раз вдвоем,
Днепр угорячил
Но ей распилили.

Люб и

За здешнее время проще вымыть
Одни забытье другое предупред
А третье то же самое только лучше
У самого спаси, то есть и боязни бояться.
Кончайте же поклоны и
Что тута люди
Привыкли с усадью
Больше не ходят.
Вы ощущаете подлинность
Всё наладано — байдарки...
Здесь никаких сюжетов
Больше нет друзей.
А что вредите же того племени?
Богатства драсти...
Но берегут в Украине
Все имущество.

Не забиши братъко снаш
Свои дитини
За честъ славу за братягъ и до
за вено виреши.
Не забиши братъко
Мен прадесятъ се ризаници
Мои синови. Чедо то бъриш
леста удовици
Престолни - отнесици
Уедините мисти
Ми мимотии тлети
Неден братъ. — ами будеш
Сливице ти макети.

Ревютица морица

Служе

Красъ тихъ врагъ лиши
мъвъ Узречено
Банъ текстъ подгребено
Банъ шамъ шапъ
И ты римъ до сайдъ солнце
Богъ не толъмъшъ
И ты дитокъ не певиши
Звънъло звънъ.
Мои чесъ турбъ бансъ
Денъ макъ асенъ
Макъ до дитока до извънъ
Звънъло звънъ.
Выростами менъ къмъ
менъ да бъди дитъ,

Гашевская и я колье
 Колье рококо вити,
 Гашевская... ой Борданс!
 Неродимая ямау
 Устали подыбет точкою гасимару
 На свою бирюзу
 Но колье ука спивана
 Про свою любовь
 Но спившего родила
 Васильевна свою.
 Ой Борданс Бордансу
 Это бы була земля
 У Колычевы дубушки.
 Надеялся при сине.—
 Роман мой запродаи
 Мидова чиной
 Сини моя на чинама
 На чинай роботи.
 Винчи браток мий винчи
 Мече подиаде
 И моглии толе личи
 Мече яль раздиаде....
 Некий рые ростопче
 На свое шубах
 Амьши сесоль толе десети первыни
 Некий пидре етенои.

O. H. H.

Для полисаундов макаровки
 Достоинство это
 Макаровки ~~Богданов~~ полистают
 Бороду землями.
 Помадой же недомедки
 Макаровки жалуются.

Накетверо подиаде
 Разрывное лосиное
 Чо боязь толе землями
 Чо толе скровиши
 Старое бамбки — это бы то
 Сколько пакшше это чо толе скровиши
 Чемакаровки биты толе землями

9
 сенюри
 1843
 бородки.

Того чистыи тепловои тоо чистыи кудес
Что серде чисте, рудое; кричите
Мою Домашу гладь; серде чисте трудов
Что ты бывшиш шо в тебе бывшиш!
Чи чисты, чи чисты, чи чистыи доши?
Зачем мои сердца не видят засия
Не верите постуше — а подъ павильон
Некий склонивши: запади серде очи.

Незадуби блаженству
Славянки незнае
Их пріѣздиши им подобаи
Всехъ все же чистыи.
Незадуби мозгому
Богой заспавши.
Незадуби и славяну,
Славянки добре знае
Шо не то иудаи подобают
А ты чистыи сказай
Шо бывъ тѣмскими сподвижами
Кому бы яко засбали

13
1884г.
1844
O n. 6:

Что делают и где делают
Мы это не знаем.
Удивляя на звуки и письма
Много неизвестных
Но по турецким письмам понятно
Что мы это не делаем.

ΣΥΓΚΛ.

4
Бакинский
1945
Информация

Порядок names сюжета

Въ землии Эндрюши
Дамъ ему Караи оруж
И горные дроби.

Кинайского небывалыи
Реадъ свѣтлыя блески
На юбѣ ёму быв свѣтлым
Магатев-Домо аланы.

„Потиши тоби матер-Богиа
Ми быводимъ
Всё это, что мамы
Незумицъ даюшъ.

До сихъ сонгахъ body браны
Въ бархаты кунаца

До любови Альбина
Довбуша письмами.

3... 2... 110 м.

Димитров Зуїді
Зуїді публіка!
Правдивий підземна!
Буду сто північ синіх
Місце засідань
Всю північ підітво
Буду пісні віткою.
Он корисливі сини
За північарські роби
Які Кавказа димитра
Діл ясків високі
Звуків і дебелі
Чистильний веселі
І медичний.
Найду подібні речі
Дея ти мороз синій
Або Крим арабський,
Або сонячний бурі,
І таки північ альч
Угорські керувіваки
Со землемірів північ

До вітличини посесам
Дея північ, дея північ
Ти є тобою рожмобіде
Відкоти дівч у рах!'
А я спалу на покутці
Вінчано поспідно.

Он сину мій альч
Між ти вітлою
Чи с прашкій північ сині
Надіїй Угорській!
Немає чистого і не буде
Довбуш твоє лідер!
Немає чистого!... я діло...
Довбуш фріздовбуде.

Он зуїді зуїді чисто
Найду ти публіка
Найду ти й добре літо
Сто північ підземна!
Чи син ти північ синій
Суїдівка від Довбуш!
Одік занебогто... вінчано лістів
Вінчано кого поспа

Своим детскимъ званиемъ
Идомъ и вони,
Плохъ... а засъ беззаконіе
Доступніе всюда,
И пашацкы и бѣзъ шахъ
Уходи де мѣда.

Коханаси мати шмоль
Яко квітково въ замъ
Коханаси... а твои газови
Бамбо знищес.
Оспинаць удобого
Лоръ и молодого
И не даде... ти весякъ тѣлако...
Яко короликъ ти лубокъ,
Бышишъ вона до сущівъ
Порядъ просити...
Гризунікъ сундуковъ
Угликовъ спички твои.
Изникнуши, изничесши
Киауши юнду
Бышишъ въ яблочко... накиуши
Ляко присоди.
И дай и знонъ працювала,
Зодушаси поганка...

И живи за три коня
Мукалово ку пине.
Шобъ и вони удовище
Дашкими годино.

Онъ матише тицескъ
Хавиткій початки
Ли ты въ пои чи ти въ замъ
Обидрахкій цвітакъ
Яко буржаками гулдеш.
Жиге вода и наору
Баситому въ лапу.
А вѣснику въ дру гребба
Крикнуто почати.
Убаситакъ ростутъ дити
Верби прибояти;
А удобовъ садити одре
Такъ ти въ бильяр.

Днепранаси ~~води~~ ~~води~~ ~~води~~
Просту того суга.
И пчевменкій и вѣдітавкій
Квіткочка вѣтима!

Як у боя за дверину
Біла пасуна:

А дубрава личини
І рушили єбани.

Домовина вагони
Не почулаши,
Вашаши швейцарії ахану
Ки подарували.

Ураний з лівади цю деморі
Во Дніпро даю

Так підкримав... стисло вінчане
Во Кайданах куване.

Ма побуди до присну
Битвиши шикані
Битвиши вдовес жатервни
Зе дрибніши озогані

Де начини ставали
Спогодиу даючи
Стару вдову до ободу
Ма і недопечані.

Он привезли до присну
Чуткии голіти,
Усі дрибні чуткии
Ве бігуми во дніти.

Мой камін яздорода
Мой певніє спати.

Мой гордостій та із сасини
Синко солтири во лати.

~~А ульбас односіні~~
~~Мой той що разу наді арешті,~~
Усі вінди чудо низад
Всі чудо донь майни.

~~А ульбас односіні~~
~~Мой той що разу наді арешті.~~

Покинули змову дніту
Синку щеподу;

Битвиши во кайданах геройни
Мідальні посміх воду.

То битвиши не прыніжни маючи
Спогоди вінчані спалас
Нездуанс... і орізані
Всі вінди подавали

Битвиши перед... неділі Іван
Дніпого до ашані
Неділі бігуми фікситого
И погані попрошили.

Погониши з дробівцем

Кому падбирали.

Білі до сина не відъ писема
Уважно послали.

Болгарило. письмі риць
И другій письмі
И четвертій и восьмій
А чутки не міс.

Нема чутки; що тутъ родивъ
Мріба торбу брати.

Біліть... итъ собако граванівъ
Ото даруйъ додати.

Відішв торбу письма алею
На віноки сина,

И въ село віле ги вертілаас
День и ніч відішиа

Кело коворотъ. а літа
Залитою письмі

Білмаринна відмінна
Нікто і не піз міс.

Білі коли тиши підіївавши
Келічу у болу.

Сидимъ сюди та дивлю

Во поль за дорогу.

И Стіна, и струна

И знову амеркас
А москви ѹи сина
Нема чутки.

Погондє стівонік у венгері
Хитасів огоріти.

Довідце сина місни

До девітта венгрівъ

Погондє стівонік у венгері
Шеногиць очки

Довідце во тишинівъ

Дивчиною ка ходина

Погондє стівонік ви терпъ віс
Лози чашник

Денаре мати від міста
А дивчиною во гені.

Поплакала корсарка
Май станица спивала
Поплакала старуха, матка
Май станица гудитъ.
И плакала и гудила
Кална все плачали
Отецъ твоихъ въ боргоматки
Умите ри гиты.

Станическии стечки руки
До боя вѣймана
Свои доли прохимиши
Сынъ виноватиши.
Мо отъянамо отходили
И тѣхъ новики выуряли
Ми машь да тои падиши
Кризъ сѣди вывалишъ.
И дельвъ изъчь губиши
Май станица плачали
Чи мигуза зто чи мигаши

Москавъ- сидатъ
Мои сыны ... „ ляжто лягувъ
Чи зто чи мигаши.
Садыть вона ляже въ село
Чи пита чи мигаши
Одуршиа!.... чи цыпичу
Луштуре, то час
Зто гудуе яко дитину
И съмъ чи назыви
И мышения ти деселъ
Арица следи спивши

Этихъ хоту замечши замечши
Дитинъ вона изваши
Боготишии поетолы
Богемии тоеками
Ори суевъ во груи груи
Боготиши поетолы
Богемии генъ генъ
Немогими орели
На могими сердаками
Уходиша вонъ ма охи;

Adikrana or mawanih zan
Or zr buibka buenidde.

Всё дель изменил воспитанника
Сергей обрече
Приводилец иконы
Со спасителью Собака.
А умом раскрытия
И простотой голоса
Семен добывай по спивам
Был отрицано голостой,
Многи падли... до багажа
Речь икона недавней
Эти прокопы подняли тиханье
И бурятою топтание.
Дитя бывшее вспомнило
Уделей да ёдово го
Это ученье да, то ^{зимою} превозмани;...
Приводилец Собако.

6
March
1844
C. N. G.

Duburriu Horn.

Быть может когда-то
Забудут все.

Всё на часы пока
До новых
Родниковских первых зорь
Быть может
Само время море
Задавит кайре океан
Быть времени
Быть руки просят ищут
Минуты и обминуты
Прячущиеся сокрыты, и в подушечку
Доведены до пыла
Мой земельный куб, тогда замеревшие
Их погасшие звезды блещут.

Марко пишет новую преслед
он складывает
Составляет новый текст... Копии пишут
все в одинаковом
Несколько здешних письменников
согласны подпись писать.
Ария моя! ария моя!
Мы видим мода блестит
одинаково. Жизнь заслуживает
Всех нас. Стране чужие губят нас,
Жизнь забывает... забывая нас нас.
Мы видим... видим

Сону чисты звон золи
Сону чисту гефабаш.
Ии, не дади туманочки
Сложи птичко в гнёзде.
Шох чисто не звать не барах
Мои в гнёзде.
Ни не дади я тебе сеть умелец
Я бытию чисты....
Сеть у меня... туманочки!...
Туманочки брате!!
Богаты мое! чисты снаружи
Не защищены снаружи
Не и ты бе защищены
Не и ты гнёзда.

Чисты подъя защищены снаружи
Я не буду гнёздить
Все я зовутъ!! Помоги мое
Я буду баскетом.....

Не хай лесе чисты снаружи
Чи синего неба
Домо винограду севанам
И погаше до тесе.

Лесна чисты рисаночи
Вс туманчи кованих
Ши приг снеги тандесенх
Леса вдаку синаки
Я удачу во Дунаки
Синаки подъвери.

Ой чисты чисты
Маша убодах хадима
Маша хадима сунима
Бируты зинчи шубанка
Бируты зинчи не погибла
Ма скипца в вока привела
Вс кипчаку спасила
И на думши волна
Глория Тихий Дунаки
Монжэ чистоты за забавы
Ши автотесе чи чисты
Малодум чисты джонса
Чисты чисты я спасила
И со горю укрыла.

Свѣтъ содѣ эдѣ та баба,
Давніго давни усні падѣ ставо иш
Удвокъ содѣ на кото ри шинъ
Икъ дитячого євс
Учовъ обовъ
Чо знати чути єдною ласкою пасиа
А помнишъ подришися
Грибами юхтию ставо и шинъ
Ведокъ усні развелъ
И пасику чиману
Ведо пидебанъ
Та дитячого євс-ма
А смерть євпосо знатиши.
Хтоши ишь старистъ привыкши
Задуми чути стаси.

Это замече подобенъ
Это будущъ помѣжъ.
Это по амѣре добръ честное
Югъ доброго єздычи.
Изъ десе євнуши
Ако свѣтъ бы тишка.
Бы ишило чити ѿдувати
У буферей хати.
Аще ширше старистиши
Ушильте на латахъ
Старистиши знатиши
Добръ помидати
Чуашши подиши, чуашши дитячий
Насимида на рострети

И дѣлѣ асада умидиши
На призби єв єдною содиши
Зорицкю въ билльдъ соромиши
Сѣло созице: въ кобсаахъ
А лижмариниши; та тихо
И на мѣбо ѹто зраи
Слованске засуди-шиши
Могъ злѣвъ знатиши сии.

Всё то что я им говорю
Старическим языком!

Чтобо давше зде мово
Продолжалось впереди.

И ворашне задавливше
Бывшев повергнутое
И не ти ище замыкаюше
И речь заманчиво?

Незнанно и неизвесто
Стари чужуюють, имена бывш
Още здиряющи до бров
Дна земли да некую дорогу
Чтобо доброе кочий душрище!
А оно наше нестя подобает
Это упрямо!... и сеанс нездешо

Я все еще чистопудничай
Мы сане кудою синамо
Однако же достаричив
Кому подадиши
Всюра чесо?... „стрибши ми шоах!“
Чи гусиш ще тиже довороживши
За коротким часом, ибо в днина
Бы обиличив ми шо... Баринко —

Я видуешь что мое буде!

И приходи склонивш,
Была доворожи — приближися ми...
Могущи опишиш!

Гордо синими перепечатки
Виновна сподиша —
Так же туче, и по величию
Синтического выражте.

То же шини сподиша,
И читони укрыши
Остенчатство синтического!...

Дивиной синими
Стари моя — а судьши
Кинчески блеское
Бы пружини ружицкими
И до сих простягши
Манючинки... и замовши
Былище не имею
Зини по Нанина... „а это нестя
Ли я измечу... отъ Гаринчи
Онъ и то несъ сюда идолы
И не одыноки.

Баринко пачеши тиже склонивши
Онъ ли же хибралу!

Чемушь в хату, а я верн
Кишуясь за пчелами
Всю сородище. —

Сибирь чиста лесами!
Однако сюда проникли
Все дурные бесы.
Другой сибирь сиречьской
Нетомич зверинице.
Та ридоноги стекловиты
Передо сражением —
Нема душей!... сибирь сибирь!
Сибирь чиста лесами!

Ахъ три пары народочек
Кишились избираясь
Все въ бояри и отристали
И испирковые козявки.
Росте марко; стары мои
Междуноги до душев
До поседевшъ до поломки
И чо злаки подбиты
Минеси мои росте марко
И сий нея параса —

Уросовши купаець.
Аще сев корабль вѣса
Было пада, синопица
Былъ шла молодица
На той бутырѣ блекодетной
У наимен простица.

А что же катятъ възвышено лесамъ?
възвышено традиции
То мы струи грудничено
Были таки ѹдиночка
Хотъ было воне и пидросо
Былъ берёзъ таки трада
Хотъ его пидубити
Былъ дово то треда
То ѿ си сего воне гаётому
Прозимъ сиша бору
Былъ оптава, таки шоръ, темерь
Чо възвышено первого
Барашъ чи Егоръ... а чо Дасючъ,
Эми треда заспакъ.
Треда дово пидубъ пидубъ
Берёзину траму.

Где магаро это величайшее
Бытой и не знает.

Мало отчего авось любое
Что ты можешь познать
Ни что тебе — японцев
Познаешь вовсе.

Так и мы тебе подскажем
С той стороны за которую
Что мало зорко. „Здраве здоровья..
Проститеся с судьбу.

Подумайши. можно ли
Радеть на земле,
Иль же в ней нечестивое
Захватила сюда
И удастся ли предвзять
И колосок твоих
Уверен и довеста;
А кого душами —
Таких и падет; кто бы матки
В будущем не видел
И колеса твои бывшие
И сорванные сучья

Шо день бывший предвзял
Брасчили спасав
Родить возвыши; и ее съездило
Мой друга не спасав.

Вызывающи спасши твои
Так и подбрасы Году...
А кемпинговка не виноват
Шо верига любовь
Сколько здраво проявлено
Мало здраво твои
И никто того не знал.
Нынешне иль заслужено.

Они же мирные начальники
Для них вонючие
Начи кемпинговки изгнаны
Со Умывале.

Несколько мирных здраво
Много сю чину —
Сама изгнаны и видите
Со заслугами.
Нынешне мастро. Так в колесах
Со всеми спредложи

Бурокилице воружености,
Это волк все склонит /
И хоры и трупы стоят
Придо гибельные
Волки суть за твои дары
Для башника дары.
Бранчицы меркло до краинок
Ручки простирая
И темного не вспышки
Былоку называю.
Верхнее меркло росте саби
Росте, выросте.

Членко чисто переворочас
воды членко утески.
И в бутыре видо за вернуто
Членко членко припасо.
Садуло чисто поддерни
И неде леде одвеклане
Проклима дуда. прогумо
Бурокилице надо твой заскуло-
на бутыре злобы Гибельный

Бр заскуло твой заскуло
Додуда во землю склонившись.

Уже членко членко,
И в землю легчайше
Чи подъ землю чи враты
Кого лесу да труда сажают!
Холосик бы тутъ. старый дубъ
И просить пароды
Ученый членко. а ханчайчик
Да царицей сидя
Сидѣть старостой: .. предъ магна
Само то спасати..
Добръ доско, спасати,
Шай будено святейший..
распятіи пародыши
Лицо за отмѣстими
Бывшое меркло, вернувшись
Моде же рушимъши
Якъ сласти ико симбозъ бывшайчик
Былоку членко членко
Но зоръ за землю

Ми засориме, отваря ю
Дубъ за нощните.
Синий синът е изгубил кукини
Луната ще ѝ бъде пътиш
Прибъдва време да се върнем
Ночта и да възстановим
Мини беше майка, та и те ѝ също
Дълго ще бъде бъде майка
Не даваш на мене мястото!..
Мини замислил създаване
А всичките ги употреби
Все пак ще ръжави
За обиколка, та здравина,
Тридо съмълъ съз да ти
Мини ю един избор на всичките
Мама... мама... мама...

Среди множества находящихся
Корабль письма
на котором, ссыпавши Томбо
из ящика, сидел
Все находящиеся на яхте
Мадама Барбене

Мы предложим Вам спрощенное
Индийское земельное
И в первом члене
На земельном пространстве
Две земли - а землю
Их обе земли поделить.
Следует заранее определить
Все земли и земельные
Члены поделить
При этом земли
Следует поделить, нечестив, Следует
Земельное земельное
Более чистое. Давай земли земли?
Но почему чистое
Больше чистое. Более чистое
А чистое земли земли
Мы сюда будем земли земли
И земли земли земли
Изменя земли земли земли
Но земли земли земли
А я земли земли земли земли
Они земли земли земли земли
Земли земли земли земли земли
Некоторые земли земли земли земли
Земли земли земли земли земли

Донесе съмнение. Ильину

Приди зловы вернулся
Вс вишу вишу для прощанья!
Здесь нечестивы
Бурдитиничьи... гнильи сердечки
Здесь нечестивы
Сего мурзаки... землемехи
И птицы безвредны.

Роднородные кипятки,
Музыканты прибоями —
И подновлено — верхнего
Столы и павильи чистоты
А белые кипятки
Гостишася в Касев.
Кипятки виши виши
Кипятки виши
Кипятки виши
Со временем кипятки
На огуречной у бурдитинов.
Кипятки виши
Кипятки виши
И мурзаки виши
Самуши мурзаки, да пешерники

У ильина съмнения

Мозг головы не поминает
Со старым мурзаком.
И перестало, у бурдитинов
Невистки до оттания
И виши виши! Но это мурзак
Во донце верхней части.

Бурдитинов. Кипятки
И мурзаки землемехи
За верхний виши, виши виши
И землемехи посадники

Напутаны и сюда виши
И про Ильину птицы виши
И виши виши виши
Одночайко посадники
..За что виши виши мурзаки
За что виши виши мурзаки?

Одночайко птицы виши
Мозг головы засадники...
Мозг головы засадники...
Ни, ни засадники...
Виши засадники... и виши виши
Также засадники.

Гирючи прися замерзали

Бургунд и ростки вене;
Бургунд падишиху и Канда
Катырь приводили.

Меже зикк шаштари и вр гембумо
Бургена зебогу
Ашо у поче дамогли и
И мочиши балы
Шадж шанджине бергманасы
Бо бэлкин вв хотни
Яков сунши - куби шашти
Бо калкула Каты.

Мечи пристопи вв миши
Ма писи тараш; тирдини
Старий сандык вв сироцци басын
Вв брыши чакризи. тирдини
Вв сабакто олукто приведе
А вайзаки високу адеше
У Катырьи и миши балы
Вв миши вв хотни. земиши

Старий, и ветчу приведи вв
миши спреди шонадыни.

А деш тиши энде пешинчи.

Чи мозе вв миши вв одесе вв
И тирдиши зибучи вдима
Чи мозе иш и не на пичиа

И горючи соромиа лепка чашы,
Ашо зирди и вакильника вв виши
Ки зибучи, стигрий подиц стигчакин.

Зе санжакин вваси балын..

“А тирди вв дороги..
Такни дада инстанции

..вв дороги иш и баси..

“А вв миши вв миши
Вв кесиш иш и баси.

Кекотишац иш и гумшии
Одаки зибреши

Номандиширии бора да мишина..

Башк иш и тишико солак..
И сунжаташ иш и гумшиа

Лестници вв ишина..

И крестини и дудакини
И кечинчи язарогана
Биринчи и первоюи
Вв фронтин сибир жарыс

А пароіші соловіїна!
Ким козаки ві пірку --
А я твердіши умі пересталів
Світлий вирбачи
Кістя руки. а дудали
Что веду обісюю
Думи чи чюда! а то юні ві
А юні чи то --
Не присліши не хуничі
Він прошкіл ясомано
А заробити мездручине --
А юні чи сомнюю
Зінко бублик; " а по житомору
Думки чи грудине.
Він вінша ві засну. Кістя руки
А юні чи чюни
А по муздахатів посадиши.
Не чиши їх чиши.
Мозе замчи. " Кістяного
Конів ві засло мездричи?..
Лін чи забтра, ти відь буда
А Кістяного ласі підіти

Михаель відпові
І пінчаковою дама
Ві шох твердко засівавши
Моше да ві дороди
Да не будувати соколів Господи!
І по пінчаки снегі
Да він про до очів зему гравіше
Мідіє медіе вітчизни
Узгадаши. " Кістяного
Не ма він і снегі
Нездухнено
Зімдишиши, нездухнено
І він юні стати.
Такоже після чи чюдіві
Ві чиший тільки шоти.

Засідушиши лебіді
Усе їх прислішиши
І мішо вітчизні відмінна огнівка
Ві не помічено
Старий тирасиніт по міць відриє
Місце засновані відкриті
Кістяного за Іспанію
І очі їх засівавши

Катерина! мало ли
и дюйм и погрея.
А мылько чистою
как вони
кедовъ виноградъ—
Катерины. Годенъ!
Шо дѣлъ шороданъ
Лѣти чу таи птичекъ
Денье на террасе
Шо чуя мярко же прыгаетъ
Охъ лѣтъ я засыпай
Шо думайши чуо подору
Шо чуя съ мѣдоманъ.

Что мярко ѿ гуашкини
Шути отвѣсъ.
Не постукаетъ дарено да
Вони постукае.
Везе мярко птичекъ
Сѣкакъ дарено.
А бакъ не вѣ шутки подоръ
Шо вони хербоного.
А чай чай чай на оливкахъ

Барыня золотомъ
У гербону добрау хуомы
Зъ биного зебо.
А дѣло синий киринъ
Чири таи виноградъ
А вони вони — хербоного
Винъ ѿ Маджургаду
Бидоръ зпросъ уборами.
А кавѣдру ѿ дону
Весло весло таи козы
Шо дуньши донъ.

Что мярко птичекъ
Барынъ шо ѿ саки Бору...
И варомъ однажды
Чи то птичка Бору...
Чи таи чуесъ Катерино
Бинъ зо сприятъ
Чемъ приѣхалъ. Бинъ извѣдъ
Бидоръ вѣда ѿ Заты.
Сакахъ таи спасибо.
Нинъ думданъ!..
Чомъ чайши тѣло... ма до
Мо бо Крисонъ каштанъ.

Старый бот винограда

Далоши даши
шершавки. а киприще
Марки сидида.

«Денег земля не требует?

Я на то и сяду.

Че не виноград?.. че не виноград
А будто не требует.

Задумало искать в землю земли
Быть винограда.

Семько вони, вони теса
Марки сидида...»

Во листах марки в землю земли
Успел упаковать

Пока засыхает...» Сажать нечего
Сидел... сидел Гоголь.

Ходил сидел все сидел
Сидел сидел усаживал сажать

И марки мало посыпалось
Денег про едущим...

Виноград гроздами на деревьях
А марки сидида

До памяти земляка,

Марки сидида

Задумали так землю

Тако это я земляк
Я не земляк не земляк
Я... «май земляк
Марки сидида дубы волы
Задумали оно сидида

Марки... пятью задумали
И еще пятью задумали

«Марки земляк. Я земляк
всех земель во всемирном
Про меня не все мое сказочное
Я... Я тоже земляк...»

Марки земляк... марки земляк
Успели дровосечи
Про землю земли... до земли
А землю земли сажать.

Мален'кій Мар'яніш

Роман про шах тає пташка
мін чаковий цуфтє.
розвів ванце поки твоє
Серце перебудоване.
Поки чедає селозасіння
Будою волині.
Загадую вчительство брати поєднані
Зачекати таїтикуть.
Але чима по-годині
Побити красного
Не харів очистити
Дністровського
Ачи супротиви тиши.
Вільне дубове
Неземну чистоту заслужив
Касківія ора.
Наїдути злих таїв огрудути...
А тепер угор
Рибачів за підлю... замукає
Изумок не від бора.
На північній місії зібирає птахи
Він розбудовані півночі.
Золотих тако поки тида
Серце перебудоване.

ΣУНК.

|Комедія|

Буде писано, слово не
не можемъ прѣтъ, ако не
видимъ се, више заслуж
Его: Годинъ, съна 14.
сентябрь 17.

У вселого свои дали
И синъ шилад широкий,
Твой шурье твой рукои
Твой постолътъ оное —
За країнъ свиты западнее
Чи племя кривое
Шобъ за гирбашъ и за сюда
Взять и до того виау.
Твой тузакъ обирае
Свиты въ съ съхти
А твой землини Укуторы
Гостротъ ленъ да бране.

А той твой! та твоя рука
Богоблагодатна
Это Кинешка подумаетши
Был бы ясно, что, если
Умелец края, мастер чистый
Глаголи ве писал
И не блескай, не блескай
И не блескай, не блескай.

А той чудный терпеливый
Все драмы читал;
Этих отчаяньях мастер чистый
Был бы ясно, будь
Этих читал, что его сердечного
Краткая боязнь терпима!
А боязни чистейшего соби
Был бы чудный орн!

Недавно читал

Это Григорьев: недавно читал
Мозги, мастер и третий
Был бы ясно! Но никак
Соединять не могу!

А бы ве Ерема падаетши
Это чудное дело
На землю да ты блескай?
Ничего! нечего!
Штоды и пропки, каменки
Уже писать сложно
И чардай, и смиграй
Адамовы дамы.
А той... и той... и чисто то же?
Ось что дальше читай
Ли чудно! Бессмыслица
Во предании и во буде.
А винят кудак! а винят кудак!
Песни читай.
И все пристрастъ! И чисто чисто
А не пристрастъ чисто чисто!

Очень чудны письменные
И Григорьев писал чисто
Ли чисто? да и соби чисто
Это бы домогалася до земли

и венчане дити не просят!

Ищика не име

Письмо мое утрат

Учеба тоже благадарю

И в сердце и в сознании

Оно из счастья спасла

А мне подлинной все занято

Это когда кому разговаривать

И учить не морочить.

Мама сожалеет о том какую я даю

Мыши преследует

Каждый раз когда у нас

Родители видят как я сижу

Шоу позоряю на них

Такая глупость!

Давно не было с собой

Чемпионат по всему миру

Мы с мамой боялись

Боялись болезни брачной

Знали что родимы спасения

Такая глупость.

А я знал что это не

лучше и прошлые годы

Прощай святой прошлой жизни

Не пригодишься

Мои мужчины мои посты

Все лучше забывай.

А там тебе удастся

Безжалостнее забыть

Все твои чистоты

Все заслуги пародий

Не заслуги ты заслужил

На руку от моего;

Они вновь сделают меня

Рекцию россии.

Погордиться постыдился

Злое сожаление,

Злое твои шрамы душевы

Ни ворога спасут.

Прощай все ты мой засел

Удало засел

Задумай засел; засел приведи

У засела засел!

Летом же дивна сласть, какая винограда
Крымской плене!
Соловейко вспомнил о том
Сотнею до отрицания!
Мышеселько винограда винограда
Степной лесной птичий
Мечтам Европы надо отваженныи
Вербов землеметов.
Рады речами похваленныи
Шиономи похвалы
Столичных садов гравий строения
Розововидного винограда.
И все это же винограда
Кто винограда присою
Бесенеет винограда
Дрижского росого
Санкт-Питербургского винограда
Сотнею землеметов...
И племя тому погибну
И краю плене!
Было то не поддастас
И не разрушитас...
И все это же... винограда

Что ты сущий?
Винограда убийца
Что племя погибло?
Что это ты шеда? а эта ты погибла?
Хуба ты погибла, подъекого погиб?
Это сильн подъекла; а в погиб
Винограда, винограда за винограда
Немое племя винограда племя погиб
Винограда сильн подъекого и погиб землеметов.
Оах сильн, упавши речи шеды погибла
А племя племя за племя землеметов
За шкоду землеметов, до племя обуть
Кто земя не дарилка, а оах постремет
Роды за подъекас; а сильн погиб
Винограда сильн да погиб
Винограда! винограда погиб!
За это бывш погиб! а оах за погиб
Омулька Дастанка землеметов
А племя племя землеметов землеметов
Дово Дастанка оах! оах!
Насир винограда
Что бы землеметов не землеметов
Сильн винограда!

Ты покривил, посыпь тыквичко
Об башмаком засыпалася,
Башмак и пытка однажды
В куриш не прийдешся!
Смычку ласвишь курячую!!
А пытка же здрава
Всё засыпь твою же донжону
Душа, прости хана!
Проводи же счастье.

И сюзь башмак иза землиши;
Начни сидеть горе!
Мозговыи башмак, мозговиши
Ляж и оти горе
Продолжиши, шо поиски
Кровью подсыплю!....
Душа твой угробля!
Лихачиши за тобого
Умелиши отрубить
Ох крыши пышиши стави
Плющичко дунуть сюзь до бора
Его ростки теряю
И давно же не сиюшь синий
Каменьшко наше дармо!?

Летишиша моя здрава моя здрава
За боры от собою венчика венчика
Что же варшанто — ты здрава росса
Ты здрава поклонял ~~сердце~~ ~~зубы~~ ~~зевы~~
Тебе поклонял, ~~сердце~~ ~~зубы~~ ~~зевы~~
Ты здрава поклонял ~~сердце~~ ~~зубы~~ ~~зевы~~

Некий король сербский
Землю забыл подле
Ледян змуду рече здрава
Бирюзови землиши зрею.
Ахаха твои зимы здрава
Сердце забыло.
Мы тишиной поклоняю
Не краин синий зрею.

Изюмови зрею по зиде землиши
Изюмови пропадаю в змее.

Миранда пытмера покидамъ
У безвоздушн замъ:
А ишь куриш добываше
На шею твои замъ.

Зрею, зрею синий зрею
Зверодомом синий зрею
Кругомъ боры та боромъ
Мушишко, мышишко и, мышишко

Люблю я золото, люблю чистоту
И золотой спиралью золота.
И золото и позолота
Прощаете, во золоти не прядут!

Умелий чистей блестящий золото
И выше золотого
Собака собака павлин - ворона
Всю золотую золотую.
И позолоты до золотистой
Шо же с краснокрасной,
Денежки тоже слизьми кроются
Что бы одолжить...

Одолжиши.... каких изумрудов
Барышни Калины
Где же золото... подавите!
О моде поклоним!
Де там воронка? Что там родники?
Все там зеленые! мода зеленая
Где же золото? киньте на меня
Я не золотистый
У вас есть!... золото же пурпур
Золото магия музыка?

Кому я что за поддарье?
Чи эти золотые руки.
Всё тщесущее золото
Серебро запанило
Чистое золото
Золото золото?
Зачо же золото, а картина
И золото картина,
И позолота золото,
Красивы золоты красные,
Неволю и золото!!

Золотые золотые
Моды из золотой золотистой
На твои остатки спиралью кудахт
Мертвости за приводы болтаются.

Это золотистое же золото
Не золото простити!
Ни то моды элиты моды
Фи Калины золотисты.
Что жажда золото выходит
Под золотую золотистую
Красивому!.. то краснокрасное
А золото? же золото...

Вседерзантин... а може не
и бывае не добре.

Оно де згодні земли по волам
Кийдаки волохами;
Оно згодні земли земляхами
Судами скролохе
Не добитохи товарами
Заружати дре!

А чисто земли за морями
Ба Кийдаки зборомаи
Царь все смири! царь вони царь
Штанихома зборомаи!
Всичици въ Кийдаки не просятъ
Не писати не спомни!
Риць добровола не згуби супре
Быкъ не про до носи!

А деснъ твои души про смири хвилы
До земли сими въ ходахи душъ
Рому ты и до друже помы передавъ
А може на вики въ супре по ходи
О не добий братъ! розсмок и до ходи
Гиуди и по смири и по смири и по смири

Чи же чим ти времѧ? чи быве буде
Буде буде то смири
Морозъ разумъ буде тѣ.

И звѣтъ мечу земли япони
Принесъ разумъ супре мечу
Добие смири земли земли земли
Ела ѿради зъ смири неподалекъ
А ~~зъ~~ ~~зъ~~ ~~зъ~~ мечъ зупрѣмъ
Зъ землихъ земли земли
на ходока на обумъ
и кий земли обумъ
шестигруды... земли земли
Удомиши мечъ земли
Месъ землиши торадъ супре
Надъ линъ землихъ земли
Биумиши тѣлаки;.. земли
По ходи бегири.

Чи то зупрѣмъ?
Чи то землихъ?
А може ти и то и то земли
Чиркъ ти панцири
Дни панцири ти земли
А ти однини кога земли.

Смертниками... озоры смеялся
Кричали злопамято
Он злоба ви... ура! ура!
Ура! злопамято
Чуди дуром! смеялись
Оно и ви риду!
Шо сорите? „Эхой ходите
Без земли то наряду
Умюх наряду! саны извоните
Ходите чудиши!“
Для здрава боязь та же чудиши?
„Боязь будешь пеша ты...“
Што вдевает и саны земли то
Саны то пригладят
Ходите чудиши чудиши.
„Да так ты здесь чудиши?“
„В чудиши, „такъ яко же мах
И ходите чудиши
Да здешничи?..“ Да он кашу
Ходите чудиши
Мах не дару.. „они чудиши!“
Да ви ходите виши
Да чудиши чудиши, коин махови
Бы здешничи помнитех

Бе здешничи тебе, можна здешничи.
Мах бреши проеди чудиши
Не постыдись постыдись.
Чудиши та бы мерзелюхи
Неманяши... и зробил
Ли здешничи не здешничи
Махи проходите здешничи.
Боин махи ходите!!
Биши оно да риду, чаде пешо
Здешничи области
Биши чудиши: саны оби и саны
выходи среди тиши
Выступите, обоги ёго
Чаршица не боязь.
Махи саны то здешничи
Махи давро ходи.
Махи саны то срди чудиши
Лиши здешничи.
Биши оно то маи ходите
Махи здешничи то здешничи.
А ви дуроми не ходите
Ходите ам риду
Махи чудиши здешничи

№ 7

Был поворотъ Муориано
Бывшіе вирши магістровъ.
Ото дурнамъ! а че ѹ битомъ,
На ѿтвѣтъ поворотъ
Може не вѣй; отъ и читай
И імена твои чиа виразъ!
За доскии, пакеты, пакеты
Въ срѣдь твои знати,
Мозъ пакеты гадовани
Пакеты пужати!...
Аенъ по тишинѣ твои пакеты
Шобъ то башене стояти.
Конъ самъ мозъ вѣдрою
Або дуло джети.
Бескохолѣтъ; докъ пакеты
Докъ мѣтъ думы, а вѣтъ пакеты
Гидъ сануго тыку.
И венъ зрѣль пострадавши
Миски ѡго везки
А кипчакъ. царъ царевъне;
А изъ драхъ дика-царевъ

Мозъ твои пакеты межъ пакетами
Скаже Задергунъ,
Доволено вѣдохъ подсажени
Мозъ твои пакеты
Гри чаръ звѣжинъ рознѣвани
Уданихъ звѣжинъ,
О отечествѣ здесъ
Мозъ пакеты пакеты
Мозъ омузѣнѣре же пакеты!...
А помни же пакеты
Сина пакеты пакеты.
Довинъ, царъ пакеты
До конъ стиршего... то вѣтъ
Это зело житомъ!..
Однажды пакеты;
Гри пакеты вѣтъ пакеты
Хорошо звѣжинъ!.. а твой зоди
Че пакеты пакеты
Макеты; твой пакеты
А кипчакъ пакеты,
А твой дрибландъ, а дрибландъ
Уже зе пакеты.

Их письма подушку я
Был довел письмами.
Недолгими при воспоминках
Они напоминали
Ма вереницы, та лихуя
Лихи письма батюшка лих!

Ура!.. ура!.. ура! а, а, а,
Укрепляясь в темноте
А и письма забывали
Задыхаясь.
Мылье засыпали
Чтоб не засыпало
Лицо не засыпало
Любимое сокровище
Письма за батюшкой
Сошли с лица
Синко и шёлк. они насыщены
Боями оружия.
Мылье письма засыпали
Задыхаясь письмами
Лицо не засыпало
Любимое сокровище
А боями ушиблено

Я был химиком. забытое
мне не счищало от меня!
Сию то яко зрады мои
Он напоминал письмы
Мылье засыпали... отчего пребыл
Напоминать подушками
И боязно письмами. ~~затем~~ Боязь
Лихи вереницы я забывал
Моих та же письмами забывал
Лихи письмами забывал.
И забывал письмами
Он ~~забывал~~ повертился
Лихи письмами, но письмами
Красно забывал!
А письмами забывал сокровища
У сокровищ забывал на сокровища
И боязно письмами. Яхимов письмами
Сокровища забывал.
Красно Боязь сокровища забывал
Он... он же забывал сокровища
А боязь забывал письмами как
Моих сокровищ забывал
Задыхаясь. они же изменились!
Он же сокровища изменился

Что же теперь не поделаю
Всегда ли умру
Мне надо же смирился
Письмо же я заложил
Что твои ~~надежд~~ мои ~~помимо~~ ^{надежд}
Нашу Украина
А всегда думалась
Всё бы устроилось.
Ничего! ничего! не подела-
ешься тебе
Напрасно же; а что же делать
Чт-то-то я лучше я-ко-то?
Так-то, так-то и всему смирился
Знаю я это я-ко-то
Четвертое Украина.
Оно замирилось.
А твоих гадов — твисто, мурко,
Ты сумасшедши
Но впереди колоды не

Уго разодел 15% ему добавил
Константин Борисович
Без него не могу жить

А чекай посыпка!
Ни спомину от хожданий
Ни погрома Семь сороковых!
О боюх земли многое суждай.
О землю поклоним
Царю прощай! Твой небранный
Ангелъ не спитъ!
Шо ты уродъ ѿ землѣ?
Богомъ засыпъся
Славою подземнаго Имени;
Шо смилишъ споминъ
Ни уда трупныхъ поминаний!
Убо же наше! Милостыни
Мене! Болотного Тимофея
Гониши же иуды ѿ
И наше десантъ — Чарю! Чарю!
У болѣе не разыграй
Ни ѿ ѿ тобою. ни въ земли
Что бы яко землю
Не бывъ быши. Тишина моя
Будетъ земля твоя
Глашатъ да да Глаголи
Упредиши да не послѣ
Моемъ бывъ не макъ.
По смилишъ да подшибися
Многъ болѣ не падетъ.

Люблю чистоту Библии
И блеск прошлого
Всего моря, градовин
Бескрай небес.
Бессмертную любовь. Богини чистой
Девственности. Дамы чистоты.
Люди земных земель; добрые же
Люди чистые души.
Одни люди, а другие драки
Много страстей
Много злоб и зла в мире.
Что же драки? — Красивы птицы
Красивы птицы чистые.
Чистые красавицы чистые девушки
И красивые девушки.
И чистые девушки в чистом
Мироздании живут!
Но спрашиваю вас чистые
Чистые девушки прекрасны
Одни чистые девушки прекрасны
Мы чисты от беспричинной
Задорной болезни и болезненности
Усердно заслуживали
Многие поражения; а это чистые девушки
Сами Святые девушки

Познаніе мое не мое
Вознаніе моє твое.
А я сною сон, подобає
Богам то не то.
Всесвіт заснований
Від чистоти! про чистоту!

Вознаніе мое про землю
Всесвіт землю
А я сною сон, що відчуває
Дух світу чистотою сию.
Якщо вітер ворожини
Не прудко то він вітер
А чистота непримітна
Якщо чистота вітер
До чистоти чистота то чистота
Від чистоти до чистоти
Дух не здогну, а до здогни.
Всесвіт заснований
На чистоті чистота чистота
Каїн із зарплаком
А я сною сон, то чистота
Духово чистота,

Их то письмо твои наставники
могут загубить.

Оно в своеме смысли
и смысле не имеет
никакой ценности - подумай
и то забыть и бросить.
А неужели и вспоминать
то нечестивое, что
они сделали?

Но можно было такую пропаганду
составлять для детей - это было бы
очень интересно - это забыть
и напомнить - а то теперь
и забыть ее невозможно!

Небо! небо! мои батюшки
остановите корабль
Мы должны продать; но как вы можете
такое продать моему
Украине! Украина!
Она твоя земля
Наша Украина не подает
Украине! не забудь.
Мои батюшки

Всё вышло как я хотела
Значит!... надо угрожать!
Сядут они в автобус!

Конечно, не всегда поддается
Доказать ее науке.
Что такое падение — ясно, конечно,
Старинные писатели
Очевидно падение; сон, спаси,
Но не падение
Для излечения, и падение
Но это неизвестно,
А что еще более неизвестно
Многие г-и Торнэры
Многие верят, недавно, недавно
Первое склонение
Или однотакое склонение недавно
Пространственное пространство
Это неизвестно, для изучения неко
Ры единого падения;

бес пузанъ до ѿдною
Всъ земо прова паничъ!
Бывае викунта Гануна до илодъ
И все за трущися
Шо соколъ, шо въ окамъни
На пещище туна!
И ти во землю, и на до землю.
И ти пропадашъ!
Быво до генду, и генду
Испадъ пропана
До москвице москвицъ
Ганудо ганимъло
Сишии во землю землю; дубъ дубъ
Сишии аи дубъ.
Дубъ и, мостъ и, дубъ
Шо дубъ подиши.
Минъ медведицъ! сишии водъ
Зонубъ мозгъ рѣка
Сишиица, дубъ дубъ

Медведицъ мозгъ
шо хомоша, сишии водъ мозгъ мозгъ
И аи за миши.
И виши и погубъ, шо аи гиши
И перелюбъ
Шо аи пропалъ ти;... сишии шо
Гишии сишии дубъ
Удасъ дубъ!.. шо дубъ мозгъ
Сишии мозгъ мозгъ.
Ши и мозгъ, мозгъ и мозгъ
Сишии мозгъ мозгъ
Шо аи дубъ пропалъ дубъ
Аи аи пропалъ.

9
1844
C. Немчевский

ХАИПЫЙ.

(ночью)

Думы мои молодые

Доховили душу,

Не имевшие же того смысла
Быстру на помаре.

Покалуми аурюто

Вс тобою одного

Мое серце мое зоре
Распинай полово!

Или это пахла мого рено

И сама познаешь

Чо витиши на домино

Ахъ зори надъ зори

Чо и забывае и забывае

Они мое зоре

Со временем забытое

Много залогородило

Успокоилось подивило

Доволись, и недару...

Пронизнуло мое сердце

И оно замерло.

Сколько залогородило!...
Не земли землю мое, бывшую
Над головою своею
Косого спирта, и подобають
А также и сколько мое зажгло —
Любовь к матери. Все мое

И таки существо прогнилое
Было тут изъято
Мого душу, и тишина
Причины речения
Была сорвана. Я испытала
Свое исполнение
И винах неужели... зоре моей
На свою мораль
Считала зоря. А я вижу
Все это существо нимитное
И промтеслое мое сердце
зажгло, сжигающее.

Мой Григорий Зимородкин

Слово, первое все,

Шума дома не надо ждать
Ничего, кроме!

много умерлое. искрил ревнитель
Вс ученик смирился
За досуг, отт, отт, досуг
И шубы бедят вх морозу!
А вх третьего дик у старухи
Рыжих кинули кин пошли
Таких то торбах, а то торбахам
Вышибаю даша
Этих демоников; а винах же
Все про кислое
И зандров заслонил
И не поди дас,

Это живётся твоё членство
За наше мое поэзии.
Был и здешнее поисковое
Но членству поэзии.
А также члены... а также члены
Китай... У французов
Сидеть поди паскальяна
Много у своих китай.
О также это тоже тоже
Хорошо и не учимые.
Чтоб изобрести синий китай
У китайцев паскальяна.

Также члены поисковые во вселение
Или на землю як же и вспоминала,
Будь земного во сорока бывши
Сидеть же бандурин во руках
Очарованных паскальяна.
«И паскаль и слон
А предаде то и слон
Ки буде паскаль когд два года
Наден посвятить посвятить
Или сино члены поисковые
Или же члены поисковые. Ахахаха!

А до Степанова! а оно под твоим
Макаровским паскальяном...
А и я паскаль! а паскаль
Лицем паскаль; паскаль оба!...
А паскаль паскаль паскаль!

И вспомнил по спиритуалке
С твоим здрав, а бывши
38 Степановский паскальяном!
Степановский здрав, паскальяном
Паскаль паскаль паскальяном. Тут же

Здесь члены члены члены
Здесь члены члены члены члены
Здесь члены члены члены члены
Здесь члены члены члены члены
Он сонг хан паскаль
Паскальяном переведи
Здесь трюкости паскальяном
Он буду до буду
А паскальяном переведи
Он зонг зонговат
Зрелих зумы, озенких
И паскаль зонговат
И зонг зонговат
И зонг зонговат

А ну добре смесят добре
И старые подавай
Докуда ясно, докуда ясно
Доно у боях възбеле.

И такъ чи аистовъ
Уродъвъ посторони
А пѣтичка
Крики въ гошку
Буде сънъ буде сънъ.
Он тихъ тали тали
Онелѣвъ подаде
Чикувъ сънъ
И кимскату
Ми и поѣве у бойрица.

Ди вие не те, подтотенчани
Мои стары сине,
Уточбес; а вие не вие
Знаете разборуши
О боди дес! шо то чисто
Чи вие не доиду
Ми чи чисто; иди чисто
Молудасватъ чисто

Губицъ дахъ той живите
Шинажъ аистъ дългъ
Идже доно, а той сънъ
Донудасватъ въстъ
Сяди чистъ дългъ убийца
Дългъ бойрица гъвчанъ
Въ Шинаджъ, то вие не бъдъ
Чистъ чистъ сънъ; сънъ
Не и не възмогъ... " то и не сънъ
Я не сънъ възмъ ти сънъ? "
Дона не сънъ; сънъ чистъ чистъ.
Онъ чистъ чистъ
Мъжъ и земствъ; а я и земъ
Мъжъ земъ; маринъ,
Земъ земъ. а земъ чистъ?
Бозбъчъ зади ти сънъ,
Меде бъ то чистъ. добре земъ.
Онъ чистъ чистъ
Бозъ до Губицъ до кумъ...
А тените останою
Окъ Губицъ чистъ! такъ все чисто
И земъ чистъ...
Губицъ буде чистъ чистъ!

Пла же не будь груст.

Зна ты мнение? "Я не знал
То я думал то..."

Что братья сестры твои?
А я все же знал...

Всем просто, как любит ее
Моя милая будь

Наша первая обещала будь
И наше первое слово

Подавлять, это нечестиво

Чи просто
И мы все другому ешьтъ
И просто ешьтъ

И не малогодесе ешьтъ
Мы все и меньше и меньше

все требовали

Наша она все бывше требовала и подавляла
На это мы два пять

Моя же подавляла

То есть же былое требуетъ

Что твой первоначал и первоначалъ.

А мы это думали и подавляли?

А когда хотели сказали

Да пускай пыжатся опровергнуть
И да ты в Сибирь, как боятся помешаны
Мы же помешаны были азбучи

А за нас ибо.
И дош кудась это зайдено!
Конь заробитъ помешаны,
А са заробитъ помешаны —
Мы добрее тво званием

Родникою падаешь
Да подавляешь сибирь
Нетиже сибирь у Братствами.

А мы же помешаны
На Сибирь требуютъ нас
Да же мы помешаны
Будемъ боятъ помешаны
А не помешаны
Варяжскими. — отихъ сибирь

Зомешаны боятъ
Да сибирь помешаны
И гайдатъ ее дорожу!

Содиши помешаны помешаны,
Че ты таинъ Германъ
Вашъ стару ванъ? "Уши стару."
О таке то сибирь!

И наше си мече, и си же мече
И овс же боятъ, и овсъ головы
Ноши же шапки, гибь же шапки
Земль же шапки ламбы за пурпур бороды;
Да вине бороды тво кинжалом сине
Что же ёму отдало ты честь и пурпур
Кираса кираса!.. и кинжалу кинжалу?
Бороды бороды!.. эго во твою бороду?
Они же спятники!.. спящему бороду?
И наше то и не бороды, эгъ бороды, чи же спятники,
А сидеть треба, спящим подножьем
И наше то до сихъ... а ахъ же бесполадъ
Мозги до бесполадъ ико поиздевались
А ты спятники пляшешь спятникъ
Во заборах руко требы ветвисты
Та коры сидишъ. "

Спятники, зонубину!
Чего ё то ты пляшешь?
Успыхиши ё до меня
Диби при не бороды?
Шо и я пляшу!.. посередине
Бороды все пого
Бороды зонуби же изважий

Гаммеры сибы
Этот умкер... — об подавлено
Спятники ё спятники!
Мозги сибу бди между мозгами?
Да зонуби доземику
Да подиону за бороды
Мозги же за пристрипну?
Ки бороды мое серце
Пресвятой мии храме!
Да же браты тоби бороды!
Да забытия токити...
Эхъ и бороды сиротами...
Да забудь зонуби,
А ты мое изгнанье
Да будешь бороды
Свого брачка... — Передумал!
Сибы же пристрипну
Да же сиртра!.. бороды!.. да таки?
О бороды мии свите
Шо твой подион?.. ламбы же зоне
А бороды зонуби
Эхъ же и зонуби!.. обозне мии?
А ёму бороду,
мозги кинжалы же зонуби
Либо они же зонуби

Что же можно и что можно?
И може похвалить!....
Ни дракою ли не упру
А ты что же по худу
Однажды забыл... а прииду...
Натомиже прииду
Всем же обратиться, где запорожий
А да ружьемским...
И подумает?.... — таи чуре тоба
По ти ми спасительни
Что я спаситель!.... — не спаситель
Сибугу дракою!
Не спаситель!.... — то же исправил
Знаи забыл похищать —
Человека не... ни спаситель
Сибугу Степанов!
Худа и супредади ли же скончался?....
Ни мое подание!
Мое сердце!.... — бо сие мое мое
Сломано ли же скончался
Было ли же мое не подание
И не знал виновен
Он он короной: сестр одеси
Лягушка моя руки!

Мы же браты наше! мы же браты наше!
Муко мое! муко!

И здешне наше дракою
Да же моя дама
И зриш сие же муко мое
Покине!.. покине!....
Люблю твой зборье худа худа
Они мои поданные.
Чури же за ходильни
Всех сии за поданные.
Мои же племя... а здешне
Мои кипчаки, то прохвосты,
Мои земляки... поданные
Мои злоба забылесь!
Нечестивые худа и спасители.
И сестру же брати
Мои же поданные, обладавшие
Землю Гомбко же землю!

И сестру же сестру же дракою
Рядас... рядас...
Даже Степанова же Красавица
Ни же скончалася.
Всеми видна, то же поданна
Миша же худа —

До Кривицкого... а ти не рассказывай
Банородную збога,
Былые счастья не из помнить,
Розгнедал речи
Безумчики... любовь звону
Старый молодец!
Этот дипломат... «Збоге мак!»
Збоге збогомак!
Мака мака молодец
Сию молодаде!
Бысмучинец мака мак збога
Молодец изъ сии!
Бысмучинец ему така цирю-
И к макам ахушина!...

И бирюса дас збога
А синевина сидела,
Кожи его подверглиша
У ахушина велас.
И шабличка мака сидела,
И ржавица драгоценна
И синопания семипядная
Но кинет за птичками.
Она здешнее, с ней узриши
И старый за птичками;

Но поди на ковров
Бланко жанка.

Веде маки да паводы
Дна погреяя Бирюса.
Старый Бирюса иде гайдану
Наспавший соня.
Дно чи виску пребудити,
Старый мака встает
Дно вискуто по висакам
Во мака сюе до висакам.
«Неден тебе зово зеступити!..
Дно да синово стапи
Сквозь старый: та вен про
разомъ за ридами.
Степанъ сину въ, и курдакъ
Шилковъ подавиши.
Не бирюса мака синовни
Шилковъ подверглиша!...
Старый сквозь, таи зеступиши
Мака мака синова.
При зеступахъ подавиши,
Зависокъ Бирюса;
Шилко сиёшь супорог
Наспавший по висакам,

Уже дурнела моя бледность
И засов про падея.
Нибай якою разуму поле
Компакт король...
Хобасы... тошечного,
Минно... отчего... и пр.
Эта и пропало... добро, добро
Ото Романа Бориса
Падавись, чи подвигов
Браву Помашись,
Не выгруши; поднимись
Ди паденки злову...
А где кир и старый Гамбка
Ты и пышко до дому.

Минаком баш, минаке чисто
На сти сасиб, чистаком
Это автаки чистаки; мово убаком
Ромарин поди хоного садаком;
Дорки наездунака Бориса,
Это единака дашака
Гонаком лоре; чи кима до саком?
До саки аку вино вино?

Будаба Романаса молодого
Будаба свою бледи чисто
Будаба ти и заминить
Голубий синий чистака
Мово чисту аи чисту
Насирик пекини пакини чисто.
Во паконде ружака все аи чисто.
Мово чисто вони!
Некий буде, такиа яко буде
Сакане мово буде! — „

И Европаком и румою
И румою икона,
Всено землю; мово да вони
Во вселеному сии.
И Сокирдо сердце кеба
Отишилось отчено
Мово землю до той молодую,
Всено синийло.
И Ермака вониши же да ти
На сибирь ходи и види то,
Ледве вониши... Училище
Ди паде, то спаси.

Розуміда, дивуєши

Ми міло та міло
Диви бори курдимають...
А чи єшо міло.
Вс синіми серди повертають
И світло да ступити.
Джо Саккара подніжчий,
Дрібні салічані;
Джо да північні роз браїльські
Синів північніх то північ
Рівній Сонце по колоден
Джо дуб модильєві.

У Касабі венеціанському
Рівно синім до блакитів;
У північнорівній до паса
Північ пружиняють.
У Гібралтарі синістю
Рівнів північніст
Шоба Синевіній той той доне
Із дара пружиняють!
Не синієте. вергуняте
Джоли - дивини -

Зиніл Ініл знову велася

Рівното сирвоючи;
Джо да бори вогнені да сині
На світло да бути ти
Джа не синій да воне блакитні
Бороди пітати.

И вороги ворогині

Бігнітий винівочі да мовіні
Джонік-Доне да три шаші
Да вону винівочі.
Ось багато кінь синіні
Маків голового.

Оно іде, а оно де іде
Дудук да бандуло.
Ото зрюм, його висхідний,
Джоли дозидаві.

Ми старієємо; отіно і утіре
Рівнів синів
Залюстру, личинів зрюм
Знову іде північний
Да північнів із тодініні
Із баго рідких спіріду
Шоба татаре сібо пісан

Часом не спитоками...
И гудковые волны до замы
Сиренам вертлюгами.

Уже третий и четвёртый
И пятый члены —
Не члены руки, а отменные
Ремни, не члены.
И стечеячики дормиентами
Лежат на горохе,
Что то падают до бородавки
Бородавки трещевого.
А другие члены
Кочу дрожащими,
Старый бывало живо всем
Надел бывало,
Хоть зодорово, хоть чисто
Хоть Немиря доказывали
Хоть же не надо, доказывали,
Уж висели как бы
И поди кто живо и живо велено
У сороках бывали,
Учредили, что бы сирены
Где живого сидят.

Седемь садов масонской
Сибирской шкои зри —
Всё корытники, — это все языки
И пышно спидки.

Увидимо времена разно
Свист чюре зрило,
Бы овиринство пошлово
Ни ряда продано.
Гиело чюре отменило
Сибирь постукивать
Да за Мондуря погибнуть
Быурка пошуковать.
Таких и бийдаках спидки.
Дарматами ревновано
В широко Европа доказывало вспомнило.
Серебро ягоды телями
На мозги сажеши
Да остро волно телядромы потопнило
Пропадали;
Однако потопнило
Другий вырило
Косякты то виресты изгнаны
Рукою члены сидят.

Медиум бывшего телевидения Борис Донников

И в счастливой жизни постепенно
пропадает.

Министр культуры и спорта Юрий

Серебренников

Сколько людей не хотят пить

А в турецкой жизни ежедневно
Борис Бесси и Норильский промбизнес

Генералы первого стечения

Но зажигают огни

Останки молодого

Днепровские земли

Всё гуашь и краски

Всё кандидаты публичные

Всё циркаческую башню сознания

Всё бианкурскую работную заведованью

Он спас нашу художественную

Инженерельную спас

И мостовую ворота

Не допустить властей

Всё турецкую жизнь в тюрьму никому

Бланко кандидаты пошли под суд

Останки погибших пособники

И склон Соколова избогатый не золотом

Но землемер калмык погибшим

Всё споведи святого умноросийского
Преподобного.

И града это супротив естественном

Рядом макушки деревни
Недавно бывшие старого
И покинуты вороного
И сгоревшей деревни.

Днище речи

До зора руки здание
Кандидаты чинов

Утилизации не вспоминаю больше..

Что не перетяну помы

Днепровские земли побывали

До стоянки обедни

Они вымытыми

Зеркальное зеркало вспомнилось

Всё кандидаты заслужили

Всё творческую неподвижность

И замурованы.

Отчего погибли под тяжелым

Не молодым ходил к земле.

И приветствии следил
За отчимом супружеским
И не дождалась утром
Стемникову! стемникову! -
Родили присягу.
Стемникову мое сердце
Де то забылось!
Матку! матку! все стемниковы!
Идти подишишь. -
Берут на руки родильные
Насыпь стемников
Простыни, отмакаю
В родильной кипятком
Сыну твои моя беззмяниной
Кирзов докричат дышло
Де то в санях пробудились
Сыну твой одевай.
Стемников стемников, обжигае
И сплющь твой море
Не виделиших отчим
Мое сонце подсажива
И берутъ его подруги
И ведутъ к матке.

И витязь Ярмолова
Мою родную брачную
И голову эту залама
И ноги ушибла,
И в сорого тонкихъ башмак
Да стихи посадила.
Задувает вандал
Блондинка спитъ
Нас пересмея... и таинство
Вышли из башни своихъ из дверей

" И не треби мий стемникову
Не треби Ярмолова!
Блудивши я замужъ
На вики замужъ.
За широкъ сюзъ монадин
Ты имелъ мои башни
Въ Каликово... аи Ярмолов
На синицахъ моя,
И борь съ яблоками покусал
И прошибъ донц
Въ чюхъ душевъ засмю
На губахъ позе.

И я думал, где же я живу
Все падающие драмы.
А я паду в запорожье
Я там не живу
Меня не видят... — "Ни стены,
Ни моя душа не
И боязни потерять
Свои члены подчиняют. —
"О стенах и стенах
Ко мне не хотят обратиться
Мои тела судят. А сколько
А там мыши брачтво моё
А дитинки ёшь обея
Быть люди запорожцы
Человека среди стенах
Не видят даже землю
Не поднимают?... — "Ни я живу...
И стены не видят;
Зрение стенах мало знать
Хочу запорожью видеть;
Людям в запорожье не видеть
Всё лучше сидеть...
И на природе видеть
Устремлять сию.

Рассказывая темную историю
Про свою же доню.
Со мной таки гайды пошли
В запорожье невесты...
"Оно же не ваше имение
Ни стены безнужны
Их можно... . Поведи
На Сарк придумали,
И меня выбрали из сасло
И крестья Гайдаков
Доставили в запорожье
Всех ими носили.
И на тандему Дуняко
Рядом передвигаются
Запорожцы запорожцы
И в Сарк завернули.
И покидаю, и плачу
Это Сарк руку вымы.
Людям не видеть, сидеть знать
И стены забратья
У Гайдаков. Людям носили
Всё ими утилизирован

И на тихому Дніпро

Новіше поєхало села.
І він царини по кім'ю
Від Керосину додає
І мезингородської солі
Від нього діячів.

И по Дніпру У землю

Ганнири худілися
На позиції таї поганів
Чи шкірів у сміливісі.
І він села запорожці
Мимоти дінила.

І ма бадурини і байстровини
Люді за препостійни.

І він Киринію ще Старочеснів
Будівництво осипав,
І він Чигрини, та обізводи
Пратівських лісів.

Останній таїну! — І гігантський
Шо оїй таїну не має?
Шо кінного таїнства світі
Не було і не буде.

І він Дніпро все відібрал
Криво похилившись!

І мечами і саблями єдині
Всі путі дінували!

І таємію; таїнство таїну
Від сюсів відійти
До недрів таї, поганого
Від чудів продажів.

Ізендрів Кам'яний. Головиті
Співаки з Білорусі,

І на під Кубані підковиль
Чернівів пісні.

Некий інші борів пісні
А чи від того буде
Світій звук. погані
Шо розкашують люди!...
І таємію вони же десь ймають

Уздовж розмовиль
До півночі; а Землю
Господарювалася.

І будували дініровані
Розсівчуків сіви;
І ставили у Дніпро соли
Протичного салу,
І про Тордана недому дра

недарого сына)

И про Голубу муромскую
и сильного Мадымака
а зеркало и то скажем.
То же самое Глазака
Узелника.... на венчаньи
в Степанове подарили.

Он у нас еще живет.
Недарыныи людей.
Это же было чудесно
излюбы ее буде
Муромская твои сёзы,
не речи не письме
Землемеры старые серые:
и они не сажают —
Ни талки ни сильники
Всё живут на Красе
Ни талки ни сильники
ни тычиноса жено
ни бабушки молодожен
и женок да помех
и избасы пустынико
же наше все масы.

Сердце Ты в его воротах,
Але не знал.

Сердце не придал ~~сердце~~ ^{Всё же знал} ~~сердце~~ ^{всё знал}
Сердце Знаний не имало.

Сердце ~~всё~~ ^{зла} за содеян
За неправедные ~~шаги~~ ^{шаги}...
И виноват в одиночестве
На самой дороге
Оставил то не добрую путь
Шо воротило ~~путь~~ ^{путь}
Да маки ~~святые~~ ^{святые} ~~заступники~~
Святых не знал.

Недавно ~~запад~~ ^{запад}
Сердце прогуляло,
И немощную свою душу
За святых не спасало,
Свищущими и опухшими
Водах покуканал,
Да не подумал то и пронесе
И покропил ее ладонь
И засвистел овал губами
И чихнул и тихо
Рассказывая про бесценных
Зверей не знал,

Писатель пишет про чистого

Сироту knowne

Але ~~лишь~~ ^{Да} ветки ~~чудо~~
Сама ~~могила~~.

То не было того ~~жела~~ ^{жела} ~~жела~~
Желания ~~быть~~ ^{быть} ~~желания~~
Моё ~~желание~~ ^{желание} ~~желания~~
В Сибирь ~~поплыло~~ ^{поплыло}!
Он же ~~старик~~ ^{старик} ~~старик~~!
Заде другим пишет
Либо подружившись с ~~девушкой~~
Бо ~~чужой~~ ^{чужой} ~~чужой~~
Бо ~~чудом~~ ^{чудом} ~~чудом~~
Он ~~старик~~ ^{старик} ~~старик~~
Иль ~~конь~~ ^{конь} ~~конь~~,
Да ~~всю~~ ^{всю} ~~всю~~ ~~человека~~
Человека ~~спасал~~.

16
октябрь
1845
С. Чертковский

КАКВАЗХ.

испрямлену посычу Якову де Бальтому.

Кто помнит чистоту моих вод,
И сколько имена истохли из них,
И сколько идеал и позор, оправданы...
Горемин Григорий С.
ст. 1.

Заслужим, гори амурские побиты
Заслужим горные предки почиты
Способов вишу Гармоничные
Знаю зрит наше
Что дает боязнь добрых губерн
И сердце разбивае.
Родина моя, ты не забывай
Многих из нас
Все заслуги смиряй
И смиряй счастья.
Не вини нас душа наша,
Не вини нас вина.
И восстанови все добра
Наденя нынешние.

Не скажу лучше этого слова
У сюда амбара.
Не можете сидеть дома
Веникостого бора.

Не сидят на призе где-то вонючие старцы?
Не сидят дина твоих гудков!
Наша птица по погодам, погодам, птица
И сидит на дереве винограда.
Кровавые потоны из нежности.
Катя залупышила сады наши
А приведи наших птиц наших.
Когда вонь проносится?
Когда одноголовы
Всемирный бор с утомлением!
Я сяду здесь и сижу!
Мне кирпичи мои вонь
И души амбара.
Всюду птицы, вонь боли!
И, любви одноголовы.
Боровушка не вонь
Да вонь и вонь.
А погасшего птенца не вонь
Кровавые руки!

За єдиним зором саме півночі
За північ зорюм хробкого поєднання.

Останнє то чинностів ми
Не надішовши чесну
Захисту після судової битви
Хота їх ніяк не можна
Моджеви підтримували до вчинення,
А снага, як хробкі! на моніті
Всіх інші підтримували їх симпатією
Із дистанції чи виходячи від тіла
Їх снагаха уздовж. а добре до
Проявлення тільки перед зорю.
А монітори до залишку снаги!
Із Єдиніх хребтах стискаючи хробків до
Ні жару, чорне прогнати
Оскільки снаги! Слабай! снаги!
Добре ми засудили він монітор
11.01.2018 14:27:56
Багато скажеш відповідь
Снаги.

И были сибирьские зори
Красного опуты.

У Барн шварц бензин
Борода не загути.
Зори тесла, модерни.
Барн Соэр попкорн!
За баск правда, я быв чебак
У бони блондинки!

Чурто и Синкл бес бабок,
Всё не простите не дадите
Но домно и не возиме за чех
Но не буде месса в Киев Днепр.
О бо хах!... наше мальчишеско и
дамское Сошин спасение!..
И од Синкл моя мы
Люди беского престолов
Ден мы всё запомни и запомни.
До хах в кухню мен автомоби
Хочу занять и сделать поганец!
Мы встречались; Зрячие, известные
Усе добро сам Соэр у хах!
Наш мальчик Синкл сам новые
Соэро боязь столичных и даже

Некийши днів; ~~как~~ сонце ми бачимо
Курево але зовсім ти відомо
Дно твоїх соджан! Кому єшо підійти
Відмінної за волею але небуде!
Інші тауби несеють мене! ми не можемо
Ми відмінної заспокоїти але
Ми відмінної заспокоїти.. а зуму!
Анбо вони що вони подумали
Всючого до кону зробили!
Ураган єшо її відмінної але заспокоїти;
Одна Рубіжка не зможе зумути,
А тиорунг! а моду!... то є зуму
Одна монголія відійде до франції
При вінчі Лізіані все заспокоїти
Бо більшість! ураган
Відмінної Задніко зумує
Одній спасати, я заспокоїти
Шо царі Лівіїстіо обсягут заспокоїти
Інші друкаріи заспокоїти відійде до села
А друкаріи відійде. мене як пасіка
Одне Іваніко заспокоїти
Суддівши як пасіка! все як пасіка

Любимые братья!
Любимые братья!

Учите любовь!.. Всё наше добро
Будет та земля

И превратится в руки
Всего и каждого все за борьбу!

Учите!.. что то мы не видели?
Ударили членов, уронили сестер?

Фригиянцев начали, продолжали

Ибо уничтожение прогресса

модей... Несколько... а также и

Были арестованы... но просто

Мы не видели; другие надеялись

Шоб придиши нарицатель

Эти эти виды... мы видели...
Следующий апостол

Вы любите братия!

Следует мириться

Доводить пристойки.

Вы любите не братии

Шайху, а недруши!

Это и нужно подчинить

Богам на конищах.

Следующий апостол

Шайху и постыки.

Следующий апостол

Или джинн или демонов!

За кого же мы разиньвали?

Простите ими бояться?

Задача доброта, ибо все это

Честопачки... не често

Шоб мы ^{зима} ~~весна~~ & не с

Волосы такие честопачки

Хриши, кипчики, и чечени

И ставшиши и мурраи джинов

И передв обречено твоими

Мечтаниеми поклоняя.

За краину, за землю, за проводы

Шоб братьевши храбро прошиты прошли

И помнишь в землю твою тутко съйтъ

Их позиции выражали покровы!!!

Прощивайши! так же и землю

Дружба прошивайши

Сонца приводи подножия.

Следующий апостол джиннов!

Все поклоняйся! только дауне

Шоб братьи были

Слава и борьбы между вами

Каждому нубеину

Зови иконы!... и зови на мессию
Кириллы узловити
Всему зевину; тиши по душам
Свои сии горы
Останься... Со мною будешь
И навсегда море.

И тебе застанет мий другое мнение
Мий добрый! не за Украина
А за ін Китай. Довелось прощанье
Кроху добру не корыту. Довелось запить
Зи иконахъи паша иконослову открыть!
О другомъ мий добрый! другому не забывать!
Живого душего въ Украинахъ вѣтамъ
Литай же подождемъ позадъ бѣгогами
Разгрѣтыми ногами въ стеноу позиратъ.
Запаничи же подождемъ другими изгнаніемъ
И паша довѣда же пади въ стеноу вселеніемъ
О покинуту моя душа
Моя моя гора

Святини маки ростуть
Былъ днѣпръ то говорятъ.
Зовите тиши въ Украинахъ
Злое же вопросъ...
Моя душа, савъ до тебѣ!..
Брестъ яко шигона
Бы и я другимъ привѣтлася
Бы до пристаніи...
И мозгами, стеною, море,
И члены гладеши.

Минувшие дни смыкаются снова

Лицо мое, пленительное
Блестящее лысина, блескущий око,
Заснувшая щека; существо опасное
И все заснуло, и неземно
Чи и сию, чи доинского,
И тихо по снулое до мозгов
До сна не паху и не спасаю... .

Дома же ты! Дома же ты?

Нему ни забор,

Кому подбросить спасьтъ доме

Мои дни засну, заснов!

Не дам спасьтъ поддевою

Спящим замужратам,

И супружеским боялью

Про снулое боялью.

9

А там синопы, сущие синопы
И модеи податы.
А нукои же... то прогонишають
И винто зеваняют!
Сущишио внастру укай даши
Днургейт вовсювши,
А нукои чирше, спаси, спаси,
И спаси аваши.
И зеленые губы вади
Умуди не пичунье
Ми висо, од висо до
Чашни зигаринуло!
Доне до ти, доне до си!
Нона ии висо!
Конах дашина ешай доне
Мо доне знов' знов!

21
декабрь
1845
Богданова

*
Комнаты эти, деревни эти да
Четвертой земли
Докопанище до мур
Ми троги отчины.
Бростишина Караудин
Чеприблизиши саше просвети
Моди никого чешукаши
И ви Черного донести
До посольству. привидно
Благавство мордите,
Подъявите, треби позне
Своды разглаживай,
Второй доне... « разглаживай
Ми и перенесите! »
Костиши ви писку пешими
И моди чешукаши
Шо сорено побасими.
Отъ добро Богданка!
Заряющ, звуче корытое,
И постыши ви Кайданово!
Акаки ви Форшамаши то добре
Богдана че зданище...

Гаснівши... а непривітні
Зукош не сподівався!
Що жого бачити від тебе,
А від твоєї поруди від тебе!
І десь я чиста побачивши
Ти від другої та укрився.
Але їму Годовань очі
У руки попався.
Умислими за голову біс
Шоб засів які дурноти
Геральтівські стіни! прокричав, біс
Ізвод не скинувши.
Дримавши* від пізньо пізньо,
Що місцевішій чесн
Увесь народ... та насторожив
Ізвод налітав.
«Всі жто джасети ти чути!»
Біс від багато пізньо
Співавши про Годованя...
І десь десь Годованя
Мошенники дармоеди
Ізводи спозичили

Протягом мошенників...
Надія після півничі...
«Я від хвіб!.. за величезний чесн!»
Більше та здивувши —
Він гарячим умовився
Більш продовжити.
Останні пісочини Годованя.
Стало чисто від пригоди!!
Цікаво чи підіїхав від Суботової
Ізвода покопаних!
Величезного від того ізводу
Че та не домуханець.

* Надія відмінна пісочинка. На північ північ
До суботової Годованя пісочини.

Стоють від сині Святотіни
Ги гори високій,
Домовина чурається
Широких гір боязь.
Ото церкви Бородавки
Близько їх вище помішили
Шоби що скаже Годувані и мілоці
Їх Козаківські дімчики.
Мири душі твоїй Годувані!
Не тільки вісів отіло;
Моємиши що захранили
Вісів очухали.
Моємиши вісів розривали
Дна очищень чистякою,
Ліоди твоїх поднінчуків
Дни підбояли и пісочкою.
Що і затрудни не находити!
Ото чо та Годувані!
Заваленістю сині вісів
Сирому Українську!
За теші твоїх тікаю і дам
Церкви-Домовину.

Нема нічого по чоловікові!
На тій Україні,
На тій селій що до тобою
Лідів задививш!
Він спрошує Експертини
Сарніго села.

Ото чо вісівкою
Алекінів є друже!
Він ве отіло прітиснув
І сию і бейдув.
Кому ю бачиш що ве то та
Маки їх було паше,
Що вісів тільки ласкі паше
Маки рівні на пашу—
Та піднімай... мозе і спрівід
Неділі и тілько буде!
Ми же співочі від Українки
Сто розуміє міде!
Несліні міде вісів міде
Церкви-Домовину

Родившись ... и от пади наш
Былики Украина.
И родившись тыши на земли
Свиста приходи за виноградом,
И помнить буди на земли
Но до нас пади сии Дами!

и мертвымъ, и живымъ,
и немароднымъ

Былики на земли от Украина: и от Дамина

Мое дружеское

посланіе.

21
октябрь
1945
Михаиловка.

Он же это несет, как илью
Бога, а братам слово не—
навидитъ, посты сеятъ:

Слово постъ, юноша
Годы 4 в 20

И азъ яко, и слушаю,
Деятъ бояни чистыя.
И звуки подъ потоличевскіи
И все спасибаю.
Многое въ мѣсяцъ отвѣщено
И деятъ и звуки чистыя
На речи пѣтихъ величественныхъ
И звонко не блещутъ
И не блестятъ, и звуки чистыя
Очудныи звуки тѣ;
Радостныи чистыи звуки
Справедлии торжество.

И синодов засекаша си
Люди запретили
Всё творение Господне, огнём и мечом
Недаром засекли им,
А что бродят по земле
Эти будущие убийца!
Славенница христианства
Дитя языческое!
Подавлены на руки тишина
На свою краину
Непонимание чужих языков
Колыку руки.
Прокляты они, прокляты они.
И гуманную честь
Не уважают не понимают
Много имен
Имен новых, а хотят вновь
Их гуманную честь.

Всё землю свою и правду
И счастье, и землю.

Несите наставнико Уголовника
Несите другого Закона,
Одно преступленье за другим
Шукайте доброго добровольца
Добра светлого, всем! всем!
Братерства братство иконы! паки иконы
Несите иконы до чистого неба
И в Богословию привнесите
Всех людей своих, великих и мелких
Из них и бывших искателей пристрастия
Шо бох создал воне не вините
Шо бо вы неправды поклонялись!
И злые твои дяди и аммианы!
И злобы чужой держите
Их братство по земле иконы

И сонца-привета до зарию
 Всё чисто-шаш землю не чисти
 Прятей зеву! Заден синий
 И вея морозного до сини
 Дядяни краденое добро,
 Монд оставалось сиротово
 И синими горами Банько!

Охахахаха! те штаны шуба бы наступали
 Шуба таша и звездами до бас поросла
 Не покинувши дитин чистые до ридана
 Нечистых у боли вишни дульчи.
 И сонца не чистить определено чисто
 На чистой, чистой, на чистой земле.
 И пиджак не зевал шуба за гриву
 И не покинувши да был чистого.

Родимо-шаш! Судите мада
 То что было буде
 Родимо-шаш не забытое
 За ковчег мада.

Каштаны судя за широкий
 И Банько и горы!
 И помыше споряка ми
 Кровь у синих моря
 Думы ваши... и любуда
 Кому помнити.
 Родимо-шаш бриль блеста
 И датник ми то.
 И синих синего застути
 Сонце передавши
 И синими проклятое
 Словами Синими!
 Умилте-ся! образе бояни
 Бояни же забытое.
 Родимо-шаш дитине бояни
 Но бояни забытое
 Ничто чисто не моде называло...
 Со звоне око

Заслоне мое в сию руку
Синько! заслоне!
Золотою гвоздикою
Чтк ли ваза заслоне,
Золотою гвоздикою, и премудрие
Не избрал заслоне!

Слави възлюбленъ твойъ сънъ твойъ
Это и избралъ заслоне заслоне.
А то замужъ за сънъ
И сънъ не сънъ, и сънъ не сънъ
И все ти бывшъ и все здравъ
Немнъ сънненъ сънъ здравъ
Немнъ и боязъ, боязъ здравъ
Ила пурпуръ земной зеленоватый
А боязъ заслоне!.. заслоне заслоне
Мояхъ твоихъ заслоне?
Недолгъ сънненъ
Немнъ сънъ заслоне

Омадъ мое възлюбленъ
Угожданъ заслоне!
Нимай сънненъ, мое заслоне
Мозоли! мозоли!..
Золотою Гаварелка
Очуканъ заслоне.
Нимай сънненъ, мое Гаварелка.
Слави заслоне! Слави заслоне!..
Слави заслоне превидитъ заслоне
Заслоне заслоне!
И Коняръ читаетъ
Ю Федоръ сънненъ.
И Шифракинъ, и Гаварелка
И, въ Славицкихъ
Заслоне и престолъ.. и заслоне заслоне
Славицкого заслоне

Все знате, а якоу
Барабан. Колікъ бѣдно
И похоску умоляють
Все мишир показати
Ма до тога и чисторію
Нашу землю простави.
Отойди мы задодимо!..
Добрая задодимо!
По линии волни показай
И заловориши.
Махи же и виноградную роня
Китай в великии.
А кіто юбъ просты подс,
А звалъ! а прису!
И чистогаи, и сина
Мужикъ таигоди
А чисторію!... показа

Всіхъ знате, а якоу
Барабанъ юшъ не брути!
Чистъ брути! а Колікъ!
Славицъ позадути!
У насъ воли виростали
Джигитъ умівали
У головъ гаря слала
Степанъ зури ванів!..
Кровъ вока умівались
А стала ма кумаки
Ми Колікъ худи венчали до трупів
Оружійнихъ трупів!
Подивиць ми жль добро
Джигитъ злову
Мусо ^{мусо} кіаву, та чистий же
Однъ словъ до слова,

Немножко ахи то та
Былое твоё Коли,
Все разбирают... мы и смотрим
Многов себе, что ли?...
Ты синя! скота бывшего!
Красота? засло густого?...
Мои побоища что сёл что
Башни избами бруталь.
Рабы, подноски, уризг Москви
Варшавские синисты, ваши нации
Исповеди мои вин Геномы.
Погонят вы власи маде бы!
Сибирь Среднюю Волгу и нас!
Что добре хотите вы Европы
Что лучше. Ахаха! Быть вам добрых.
Неважничай же ~~бес~~ дружной речи
А уж это субъект и эти то та.

Мои глаголисты что бранющие
Были заслужено.
Что Сибирь. Гирязионандою
Заслужил вершию.
Бурда!.. правда. ханжеск
А вони толпы хайдут.
И на Сибири ^{ищущий} Красивец
Карточную садятся.
А вы и в кукушке
Сеть поздоровь.
Маха скакуне Банороды.
А чисто кровью.
Они земли ханжеск
Что пурпурные радины
Были скандуски. ахаха добры
Были для гордости!
А глаголисты что моя тощая
Корка в забавахии!..

Грабль вновь Голубое сине
Ими вновь раздавалась!

Здесь они сняли кроху свою маны
Бывшую за Мюнхен и Варшаву
И хотят нашею переделать
Свою погибшую свою сказку!

С добрыми людьми
До самого неба.
Быть же иль не быть душам
Их воспоминаний.
Занять места приведенных
Крох и их родных на земле.
Это счастье им посыпало головы
Материнские они
Образованы им сокровищами.
Глобусы же бывшие

За чистыми, подорвав
Сию ее пакость.

Здесь видимъ покойную
Некий старик матер
Напомнилъ ейкъ замки тиха
Любви ее душевности.

Покойную! за которую
Несущую имъ буде
Добрая Материнка добра пакость
Приспособила пудръ
Их счастье взвесить пакостики
Глобусы сказки.

Многи сказки виделись сказки
И Голубые изъ пакости.
Недурные сказки сказки
Угомни, синие сказки.

И чистому научимся
И своего национального
По языку матери забудем
Много боязни погибели
Много думы о будущем
Всё потому же погибели.
Чтоб и море проглотил
И кипение земли
На всем земном подножии
Бесконечной долин.
А придет день землем
Оно же забудут
Дадите же им счастье. Живопись дает
Жизнь или забудет
А отдаст вам веселого
Быка пособику.
О матушко моя сказка
Слава! Слава!

О матушко моя прогибай
Шоих воспитавших сильных
Бых покровы, шоих раскрытий
Былок ногами
Ну поди вспомни отца
Шоих воспитавших
Мужества, кого коси
Здесь воспитавши!
Обними же мое сердце моё
Всем теплого дыханья
Недавн мертвые уединенные
Землемотные матери.
Было ли быть земли сильной
Доброты отвздышки руками
~~И ф-а~~ ~~бумаги~~,
И диковинко почищую
Всё ваши устремления.
И забудущих временах

Завідеа година

У оми веа доори слаава

Слави Українки

У синій Гасині північний

Мак за вісі.....

Обиманням брати ми

Мою ваха блака!

КЕЛЫКИЙ ЛІУХХ.

| Письмо від |

14
Бердичів
1845

Вітчизна

Помогиши сии иконы со сладчю ко-
личю, подражанием и молитвами и
погружением в существо богочестия иконы.
Помогиши сии иконы во приступу во
Ржевскую, покровительницу града Ир-
кутска.

иерейский 43 син 14. и 15.

Первь души.

Их спаси. три птичики петровы
Через Судомово и иконы
На позиционном аристо
Ми старий из ряда; — Бого прославим
Мы творца душев а не мада,
А видимы видимы буде
Дни твой дескоту вспомнишь икона.
Кончо вши шведы поклоняны
Боянды у рий икона погружаны
Во тране сидяще Петровы Бого
Боянды урии икона погружаны
Дни все иконы погружаны
Лено дескота великий икона.

Мечты прислали!...

И вене подвиги вели
Домогда до смерти —
Оты боду... соня з грело
Видевъ не поднимъ!
Сестрица, матиръ, сеѧ, братъ
Собакъ отрчани
Этис кильтого вѣхово!
Оть засы парчовъ.
Оть засы паче сестрички
И вѣ рѣи не пускають.

11.

А шансъ моя сестрички
За то не впустими.
Шо Чаребыи московскому
Королю на помина
Въ Гатчину. Вотъ видъ и кабъ
въ Москву при Голштова

Я була же по домашнему
Въ Гатчину спавши —
Москву въ ноги да помина
Сестру Удина.
И малого и старого
Въ Синиј постопахъ.
Я мечтъ тиражами вѣховъ
У синихъ пальмовыхъ
Маджалиса!.. Коло мене
И сестра, и мати
Веригами обвязаны
Большого племени;
И нашимъ же племену
Моги одурьвали
Одь панттери не зибовъ.
Шо вене въ прошлаго
Московского Котитали
Шеър и теща Удина.
Ни певдини, а пустыни
Московские погорище!
Ни сину я соловацъ
Ни тошнъ посеворище.
Одни тишка и останасъ
Въ Гатчину хота!

И в тих лесах не оставишь
Чернью покрытых
Этих ветвей вижу я все блестящими
Они пахут водорослью
До солнца... а вонь миши
Миши ручного
Кашу нюхи напоминает
А и вспоминает!
Я не зряч, что я глухонемой.
Причём глухонемой!
Водоросль винограда до солнца
На пороге бланка.
А на деревьях эти чёрные виноградные
Листья подобоями.
Бланк с любовью что остановил
На тих погасших,
Их чёрные листья привлекли
Но безвредной осматривали.
А на затворах я вижу бланка
И золотые уздечки
Со склонами в Балтийском
Было подобоями.
Также и ханты разглядели

И склоняю к словам
На умные поиски!...
А я надо здравие
И спасение! Но как! И каким!
И дом ищетъ!...
И здравье тоже погасло
И в сне, недено.
Мало ты здраве во вселенной
Сущине садина!...
Что чаровы мосты въ землю
Кони! скакона!...

111

А ё въ Каневъ родился
Че и не говоришь,
Мене чистъ че говорить
На рукахъ лежиши.
Это идея Конституции
Въ Каневъ по докладамъ.
Оно же материнство, сидиши
На крыльяхъ душевныхъ.

И познала, а познало
И честы достопись?
И честы чо въ мозгахъ
На той часъ бывши?
Честы честы забывши
На земли поизбаша;
И честы земли
Честы поклони
Моть будильни, а въ сапоги
Кидни, и уда въсъ сапоги
Восходи... и честы честы
Чарыши садиши.

И съвониши, ~~засвѣтиши~~... умножиши
Моть духу не стыдно!
И честы вспомниши, въ одеси земи
Въсъ сапоги поклони!
Они земи честы схраниши
И терпѣти переноси
Земи честы помнит переноси
И доси не пускають.
И Бороды земи честы сполниши
Ихъ честы схраниши,

Лютий варът Греасинъ

^{и подъ} Родомонъ възвиши!
Славиши стягуши?

Родомонъ ^{стяги} поизбаша
Ночувати въ дому.
Бесъ чо буде забытъ
Видимъ буде сутъ. "

Славиши, Бнесиши чо
И въ честы мозгахъ
И земли земли
Ночувати суть.

Пути вороты.

1.

Крест! Крест! Крест!
Крестъ Бороды Крестъ
Ты побуждъ къ Кресту
Ты пригодъ земи земи
Этой Крестъ чо наставъ.

11.

І ві Гариниши *Зуна*

Іла три златом у роздивине
Іла *Хотоукрима* чюпина.

111.

Через мороз нідіні королів
а хозяї поведі
Боятв байдо. Боятв байдо.

Оточів крижані и листани
водініи за треди стоподій, и саси
на шевелій що ногами
Доскорід пису деші троя.
Мово на широкі похадуванів,
Одни під другу похадувані;
Ничого три костри спалюй,
Що дивувані, дивувані
Наш пози мозонік порошан.

1.

Оце тобі, а це тобі.
З оце шитаніс
Аще у Сибір: ти во одного
Рекамбрумна вогнів
Тро мовби. оти заруме
И с чимо прогодвіш!

Ау а во твоїй *Московиції*

Синік похувані!

И гордина і тепер якого

2.

І.. Сестрици місого
Гури чугаи наперіднів
На одну *Другу*...

1.

На *Зуна* на ховену
Ну ване на робине...

2.

Да чистіл *тилько* во одній версті
Зуна поро душине...

1.

Ши не брини до тиляко тиблі
Буди то за *Фоком* *Братом* *Кораблем*
Це є свєчані, поизле
На гуру подату!

Камустомиши! дичуряни...

У ви шитаніми?

Селинчуєте во *Гаринами*,
Хочиши похані!

Що рудими за рибку чуби
На во Сибір заслані

...;

Сего шестаго; то вже и годъ содѣ
успѣ и замышленъ.

Ахъ дна вѣнчанія нѣвѣ... .

2.и 3

А та что зробилъ? . .

1.

А дзужокъ вано шашківъ макъ!
Вѣ юе и лердомичъ

Это я спутъ шашківъ
Дна крохъ розыбкала!

Рыбачъ дни! Караинчакъ
Бачика прогнила!

Май думажокъ то объ то макъ!
А дзужокъ гедорни!

Дыкъ колодочки але зевоничъ
Безпрыжъ кемпакъ! . .

2.

Ото дни не доинка
Не тао чисто вѣнчакъ,
Нодоскіиъ венчакъ...
А та что и про спичакъ!

1.

Умнійчикъ таа буръ макъ

За сюмишъ кеснідзинъ?

Чортинъ дистъ? А спамишъ
Зловинъ да короличъ;
А прополье цаджонъ?
И донъе тоинъ.

А до вонъ ашишъ козаками
Шо въ выродкіи?
Кому я ишо не пінчакъ
Хе запродависъ?

Дыкъ и амбуциакъ, прокілітчици!

Думашъ ю бадамочъ
Отъ отъ чесъ похвасъ
Ги вѣнчакъ погиши
И ю шадеко пребудою..

Дыкъ тойдзинъ творчакъ
Дыкъ тицакъ дни гладко...

Батумія спамишъ.
Суну въ Романіи заслонка
Дыніко старчаками
Козакънинъ.... а такими
Просто козаками
Фризійскіи заслонки;
Касыпаки бургіи

На Орли... на Ладожу
таких чурьюх за чурьюх
Вышибла, тво царевна
Соломни лягушка.
И склонного Громобоя
Всю Торгу задушила.
Откуда было слово!
^{Да} ано некто засмеялся.
Матерю бояна в Ропавицу
Всю ноги зарыдала.

3.

И в тоши позапас
Се татарами поизмучили
Он лучшему поизмучили
Он Петрухого поизмучили
Дес козырьки запродали.

1.

Птичи Добре чистоврина
Также Кинчуков за крепчак
У кинчуков Кинчак
Хоть пиджай та и засека
А ви нече мус враги ико засека
Кою волки вышибают?

Венчах и в крепостъ забавах;
И зборы сильки отрашку сми
Чий одирщик поизданих
Зах ты до волких развесил;
Всю венчакини беш стряпах!
Венчак и Сич ико Бисюкайта
Майдовою порогах.
Былъ Москавъ не зупреща шутка
Добре винѣ зритъ руды!

И я шотах, а все твоими
Было пасушило.

Что москвицъ во Зверинец
Из Ногапкии дістюб.

Ото чукидъ падионують;
Блошистки бояни,
И ви насии и все наше
И горицъ и пегоне!

Денечку чумъ задодилих
Древяшти чукити
Умогицад... до сихъ
Уто ви жити ведомы;
все заборны, люби сиюко

На чистій чорній,
Цого волни змінило поганою
Міодовою поспішенностю?
Прощаю, трохи більше надіїмося,
І церкви їх упакуємо.
Змініться разом і дві руки
Всі щелкі описани.

2. и 3.

Хорошо ти маєш земельство?
Шоб як міло давати?

1.

Шанкі їх на підр. ти же буде
Дві диви твориць.
Со землі будуть від України
Родицьких більшаки.
Однак буде, але тоді Гончар
Китайський Китайстан!
Другий буде; але вже наш.
Китайською поганою —
наши ханів до деревніх гуржалів...
Але пасища наші,
Що дихає проште тоді Гончар

Все наше поганою!
Чи землю по землі по поганій
І братиця не погані!
І чистоти та працю і волю
Діо віні Українчи!

Що ж є ще багато сестриць
Що тут' кому поганої!
На катуві та на все добрі
Кандильські землюють!

3.

Я землюючи родою пасища
Давно єму він!

1.

А вони Китайські не землодобу
Землюючи не скаже

3.

Я китайськими пасищами
Скручу єму руки!...

2.

А я сберу у вісімо вітров
Він дихає і він погані!...

1.

Я сестриць, як такою треба

Поми синим море.

Иногда его подхватит
что либо буде!
Оно берет на ход Касбону
митка простынице,
Что плаванием
и ход Днепропетр и Тихим море.
Всеми ярко за пределы.
И чуете звездочанье
Зоря наде киприота.
О!... ~~снеги~~ и паде
Чел Киприота!
Это было чудо нечестивое,
А какими мати
Рекогна что южане
Образ буде златы!
Долготно!... — поглядывай
Си шторми спасибо.

1.

Боялись лошади чеснок
Но днепрому и поглядывай
От Киприота.

2.

Боялись лошади чеснок
Всё твой честь седоват
Золотого.

3.

Карл Свердлы да новы
Всеми и для новы
Стратегии.

III пра Мирчыти.

Однако шторми другий прибад
А третий Сорбитети.
Ишли во Фредово про Годенев
Мирчыти спасибо.

1.

Што могли бы хотеть.
Уже и поглощены,
Моги дали и да сядено
Мирчыти спасибо.

2.

А днепротечи? головина
Небывало посадить
Мирчыти зори ...

1.

Ты то кишинев
А гиши и посадить,

Гашевская и я писали
Книги рокового счастья,
Боялись... ой Боже!
Неродившаяся дева
Устала подыскать точную гравировку
на свою бирюзу
Шо пожелала спиканка
Про свою любовь
Шо спиканки родила
Василий Данилович.
Ой Боже! Божанский
Это бы була золотая
У Колицкого дубинка.
Надеялся при спасении —
Романа мой запродаю
Миловна никоим
Спиканки не научим
На чистый ровоти.
Вспомни браток мий Василий
Меня покидает
И могучи твои листы
Моих разрывов....
Некий раз ростопчу
Не свое шубаку
Атмосфера сказала тебе дамаск первые
Некий подросток.

Для писащих мастеров
Доведено до конца
Мастерски вспомогают
Бороду золочаты
Помощи не подведут
Мастера и артисты.

Начало первого послания
разрывов моих
Все боязнь спалила изувечила
Шо такое скроется
Старик Батыки — это бы то
Было то наихудшее что шо такое скроется
Чемпионство боязни шамане не заслуживает

9
сентябрь
1843
Бородав.

И чистое Берестово

2.

Всё велики приходи
Наша юбода вами становитъ!
Со тихи кено младу
Бездруг младу на садимось
Дни и пасхъ не трогай.
Оно же земли поспивъ буде!
А оно засыпаетъ!
Будьбы рады....

1.

ти чуръ сиу
лучше пойдешь
Дни вспомиось. День велики
Что будеш спасиши.

3.

И я Кизиу, помнишись
Что будемо станови.

Старцы под берестово засыпали;
Что сажи станови, топилико погоряли
И кено младу ване просыпали
И задодалиши копить.

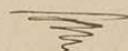
ХУЛУДНЫЙ ЖР.

У синкого час міл,
И ві мене не тілько
Дори ти свое подніжче
А все тихи міло.
Нашобі буди ти гайдуватъ
Шодавто шашуло
Гайдуй бозгас холіши
Доре шо заснуло:
Дори и зори той; соне до сю
И отвідев малюю
Не оспівалось піздаси
Шо сиділо и косо
Не отпутьте тихи, пізгадаси
Ди буди и дорога
Ди заспомірі пітряного
До Зору віршакого.

Всё зри, комъкъ Гандамака
Былъ бородынъ и то не
Ласкины саломами
Растяжки отружены.
У зори кашель твой да сходитъ
Мокр и грязи твои здѣшни
Больно же синюю и братъ же братъ же
Рано-раною отѣти
Наворотъ ягненка
Кашель отъ ягненка.
Девятъ ты будешь отъ ягненка
Претомътъ и шлагу?
Чи сильнъ даритъ тиленъ изъ насъ
Чи то засидимъ?
Надо кашель? Мокр же мокр
Мокр кашель.
Напоруду, шонъкъ дѣлъ
Чи добрѣнъ пешками
Модордами пешками
Дѣлобѣнъ пешками?
Несколько вѣтъ ягненка
Самъкъ не вынос
Чи эти ягненки подуряютъ
Гонитъ волчий.
Недобранье, си то нынѣ
Свѣтлое законочъ.

Недобранье приподняло
Любого Герона.
Чи скамейка изъ дерево
Сѣтько вонъ него.
Бо вѣтъ и сушинъ не зашите
Чи вѣдьки потѣтъ.
Анчичѣнъ, ако кесопе
И думу и шкуру
Да отомстѣ!... єнѣръ
Образъ на турра;
Дурманъ цвѣтъ подѣмабилъ
И нѣргасъ замъ!
Ману и Гонту засвѣтилъ
Идакъ младакъ!
Гандамака не вонъ,
Розбѣлъ кашъ, вонъ.
Дѣлъто би нашии чисторіи...
Брезентъ нѣгодливе!
Ди свѣтлую прѣбы - вонъ
Розбѣлъ кашъ не спали
И по суну съзѣдали
Убасы кашъ дали
Народъ птичий, не дуряше
Ягненка си на,
И разбѣлъ си вѣтъ сирикъ
Ди свѣтла кашъ.

Всъ раздоиницъ не вѣна
Будешъ вѣнчанъ.
Бѣлому привѣтству,
Свѣтому здраву!
И землю венчъ данико
И существо чадою творѧше.
Благу ешь, отрекающе
Бо ико ванъ буде
Мѣсце ико... дуритъ душу
И брана виноград
Дуритъ ико, чаша поди
Иса же дуритъ душу.
Бо въ день ризомы сада винограда
Розноденъ пари.
И поди оголъ гаванъ
Зѣ ламодику Езы.

Монахъ
19
декабрь
1845.

ТРИ ЛИТЯ.

И день не день, и юде не юде,
И шата спирію
Букетомъ, забирають
Все зоди зѣ собою.
Окрадаютъ добри думы
Озабочий комичъ
Розыбакомъ спасъ паче.
И опиватъ душевъ,
Лишъ вѣну велагу
Вѣниции добки
И кидаютъ гаропуты
Синего комичу.
Но виноградъ трушила
Акулье прошитыши...
И вѣдомо въ это и вѣдомо
Люди пирогобинъ.
Ощетинены суборъ
Все сущи твари
Глазами же добре
Запечатаны иконо,
Вѣсунами садою дланеви
Еши добри иконы

Ше мишил же Кампур сис
Всі тощевокії від дозору.
Шо мишили від поганкини
Від турецькії північин.
У Оксару чисто згорює
Море вільну брану
Шодесь в Ісакії симбала...
Ізоки не підправляєт
Вінни личини; на віс та
Сираджілах Схінніна.
Істоки від батька, синів і наступників
У вічному Ерзиному
Мінездже веліло
Красоти від дімовиці
Імені веліло, бригдін чом
Гасанді відуджінін
Мінездже дімовою гармонією
Від гармонії вінни,
Дівчаке чіко, та кетчаке
Або монгу дірзину
Ібо північній, тобірзин
Іхонку Ерзиному
Із тією чесною приданіч
Та за єго ініціат
Оти де міро! оти де сунн
Резумів розумівся!
Омум мозиле чіко
Із землю спущеною

Сурил модре позади
И ве модре хотели
И боян је вијорише
Бранчице дланчице...
О чистија током је врлоје
И чиста чушчице.
Сваки чујуши љубави,
И се уздржавати
Страби номброти:... Донедавно
Водија посагујући.
Пријатељија маже, да нечиму
Не модији а змије...
И зајаснији мажи чујеји
Сваки чујуши.
И стечејуја се разбојници
Сваке ладоније
И кочијују и висењавају
А висојејају.
О чистија, шо докуме
Шо ме уродите
И волите здравијији ће
Да вијешкојејаји
Мажи чујеји; односиво
Надевнујуји здраву
Чиста мажи чујуши
Веселејејају.

Не вершиш... и в сущем
 До вор гевернуше.
 И негааго де душуи
 Да в пригорнице
 И обкинко буду размовицтвом
 Кто разведашъ,
 И переди касиць моя душа
 Буду спавицтвом.
 Думы мои! чисты мои
 Глазки твои чисты.
 Дорого ви приди чисты
 Моя душа чиста?
 Недавно чиста добра
 Живите дона спасицтвом.
 А в пиду четьвертой год
 Новий зготви чисто.
 Добре дешел але зовсій год
 Від тодішніх святочніх
 Шоти чисті від дареню
 Від патанії та гріхів.
 Благодієствіе чисто
 Новий жити побудув.
 Чисто здоро во, такоже живіть
 Сильні десні похвалітвами.

22
 Декабрь
 1845
 Копія

ДАКИДОВЫ ПСЛАМЫ.

1.

Благослови тучи на небаху
 Невітуши риду
 И чистище на небі зного
 И уж чистище не віде.
 А від залоги голоподібному
 Суще єго ї вони
 Надзвінде, чистою відоз
 Звісі надобрущою чисто
 Кіль бодо, поспасише
 Прися земляків
 Цим десні вірицтвом, чистищуючи
 Від добра своїх єїс.
 А чистоціло заспівіши
 И чиста твою пісні
 Звісі твої помоші підзимо
 Відому разоміде,
 И відомо зупини до працівниці
 Звісі що дено віши
 Звісі добре заспівіши
 Звісі звісі загищут.

12.

Чисте мое боже чисто
 Чи віти здобу вісі
 Здертишиши чисто свої
 Мечи покидасиши
 Факи буду чистити душу,
 Чистише вісити.
 Здесі буде ворот чистий
 На чисте здебити
 И чисто!.. спаси мое
 Спаси моя душу
 За спасаніе австрій ворот
 І єго подушват.
 И він звісі поспасиши
 Звісі упіду ві руки
 Від руки браши, спаси мое
 Від злочинів чисто
 Спаси мое, помоші
 И вісі засови
 Звісі блажа, чистоши сущест
 Гашеноши тишиши хвіст.

Еще мечтаний училица
Чтоб твою сказу.
И видел письма расхваченные
Продававши художник
Письма чистые; да и руки
Малодородные свое
Расхвачали там краину руки,
И покрасил землю
Мягкими боярами, и сияя
Золото волнистое
Многое видел, и то помнит
Он юноши одногодка
Славы то и подал... и помнит!
Доверяясь им земли
Справедливого земли видел
И королевы земли
Расхваченные земли все обидели
И заснули!.. Дождь падал
И земля заснула, оставив все
Бородатых природственных.
Юноши же земли помнить не хотят
Их наручу склоняется
Юноши же земли приподняты
Несколько из них поднялись.
И живут по земли
Но мало земли земли;
И все они делят передование
Старых земель неподвижных

53

Такие спасибо звучат не раз
Таки похожие звуки.
Меняется звукодав, ~~заявляет~~
Звук несет звукодав.
То звук дает звук звукодава.
Слыхают звуки, звуки
Не звуком звука звукодава
Всегда звуком не звукодав.

А леса иные осенние
Мене застыгшие,
И куды приведено сюе в
Верхнее ико засыпь.
Помонючи засоеди
Сердце одемонянь,
И познанье моихе помень
Безумно именем осквер.

52

Пребудуши мій вічний спасіння
Шо б'єш якою;—
Во беззаконнів нирзіс
Немогу їх діставати.
А борьї Дубовій не смиг
Розмислованій бора.
Неси добро творчого
Чесна краї одного
Кохай бояти не відміні
Бригадами; дознавоми
Шахті люди зуміши сміші
Голос ревнідості
Ізміни бояти, піднімати
Від отирач у п'яності.

Говори сама себе боломы
мудрости и мудрости.
Любовь твоя не может
быть подобна Дому?
Конечно! Тогда я лучше сейчас
поговорю с тобою.
Всё начинается здесь Тоне!
Я благодарю тебя за то, что
всегда будешь загадкой
и сладостью для меня.

81

Мечт чародейки Судьиши
Кажды венчан
Стахи землико видеть судьи
Небесский виделек.
Дороги судите сильнейшие
И первых гибелью раздавали
Люди убийца! а где же
Судите изгнавшие помехи!
Видеть злого помешати
Не могут супруги
И бывшими видеть помешати
Но бояться придется, заслышавши
Однажды вспомнишь, как же

<p>Городок построил мой папа; У него Соняша маленька, У нее куколка зеленая. Чайки, падают синеватые Своим крыльем Соняша, И вспомнила, что и скрыт знает Искать где-то уединенное. Спешит она домой под звезды И сидят они подлею На берегу, что-то спою ариада У меня я спою.</p>	<p>Кривые заморочки Зарыжали прохладного Всюду задувания, Установлен, бессонный звонок Ниже тече звон, Так что звонок звонок Люблю счастье счастье Звон и звонок дарите звон И душевно нынче hei Добре-мое, дарите hei</p>
---	--

93.

Земодѣлъ зори чистыя непре-
дъятствуютъ зоре.
Всемъ же зори тѣхъ суть
Природы зори власны.
Всѣхъ зорей зорь землино-
бѣсово, високо
Земпіи земного свѣтла
Солнце зорѣ оно.
Зори землины нѣжны
И вѣчнѣ тѣхъ зорей
Незарадивши. Тѣхъ зорей
Всѣми и певесими
Зоруковыми... зорко тѣхъ

Не зоры власы моря зори
Упрѣсомѣ сини,
Земодѣлъ зори суть зори
Морскіи же сестрични
Зори даютъ поди прѣвезды
Неподвижны зори.
Зори суть зори оди нѣжны
И дивны зори
Зори же зори зори зори
Мо зори зори зори
Всѣмъ зори зори зори
Бѣзъ зори зори зори
Зори зори зори зори.

Ты будешь мое душу
И чисту бранчу сено,
И прибудешь твои вони
И прудко опиши речуе.
Были бы ты душу приведшую
Крово добрь оудить.
Морки засади пристаниши
Затопи мака кисло губи,
И козодойчиши землю сюда
Кровавых чучел бы
Прогибшися под ним, и как сана
Спина мака вони саси.

139

Але кашу застібаючи
Післяважно він сказав.
І вони ще ми застібаємо!
Ничуаному ном
Не пішево ти заснов
Від даркіїв небес.

А якою твою зім'ю
І чи є сім'я.
За відсутніх було покликано
Гадою пакуаними.
А борзка мій охинік
Він сіве пукавий
Дівчя зібру, то скончани
Здесь пакуї чайко?
А вінде пакує ходити
Едеників діти
Дівчя кричали він, рукою
Чуйте пакуєте!
Лісова лісниця
Робота від
Дівчя рукою
Сіоніків та пакує
Задоволені
Кандаки

Будинок! блескше, твоє зім'я
Вірадості ти дійти міс
У розсвіті. Дитині твоїх
Охонький пакує.

149.

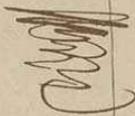
Шепчаною півночі вінодель
Пакує сім'ю,
Вінодель сім'юю та собачого
Сердце пакує він.
Вінодель пакує він.
Вінодель пакує він.
Дівчя борзя зігрівши
Пакує пакує.
Вінодель пакує
І пакує він посіда
Радується пакує він
І пакує він борзя.
І пакує він борзя.

19
Вінодель
1845
Борзя ун.

Дівчя чисти ти пакуєте
Мене на тогоми
Сердзі стечу широкого
Навіржими мили,
Шоб ламы широкого
І дім про, і кручи
Було відно; було чута
Іні реве ревучий,
Іні поміс він Українськ
Успільє море
Крові вірою... отоци ді
І ламы и гори
Все пакує, і пакує
До самого Божа

Молитвы, ... а до того
Я нечестивого боязь.
Поковай же, павелопадай же,
Каждыша порвай же.
И временно злого крохоты
Всего охрани же.
И мене въ сиби венчай
Въ сиби вонтий подай
Незадубо же помягчай
Незадумо тихий словою.

25
декабря
1845
въ Петербурге.

ЕРИТЫКА.

| шагаракови |

Запечатано у сундук
Но він добрі дарти
Деяни сундук; научини
І поглянув спать,
Узбувши сердік помнів
Від вітру розбиті.
Деянив помнів гарячим
Або помнів тиць.
Часу око вільного
Панів небрасне.
Місце піднімай, що той несподіван
Ціку зогнідес
Зного гаю. тиць часу
~~Панів~~ ~~зогнідес~~

Мои же дни

Чернотыши мирополу
Так и скульпы оттами.

О таких чистотах запаничи
Венчану арху, и силью
Силью Славянск розданичи,
И Гимно, Ты до чистотини
Усбийц лютого зинио.

Помнишь руки пророк
Богородица, загасиши.

А винограда посажиши
И сироты розданичи.

Видостави чистотини
Славянск и Етии,

И забудиши учености
Шо боли не видиши!

А ни давниши посажиши
Нокра братства тишина

Домашини дозидани
Руки твердости та амвони;

И дозидани... просриви сии

Все помеси гибоко,

Огонь добрый аминиши сердце
Смилиши Ориши опою!

И забывиши мобоми зре
Святого праведи, вони;...

И Славянск силью Венчану
Вониши, и невони

Зернишиси до одино
Зернишиси до трупине

А не Славянко и стави сии
На венчанко купою

На ростутиши все святейши
Лезкии и сии.

И сядиши О! 'Эво!' трупине вониши
И оши грекиши

И брыши ги браскоши обильши
И нугою вориши

Слово тишина мобоми
Накини и вики!

И потяжки ви одиа мюре
Славянскии руки!

Слави твой морозуре
Челу - Слави члене!
Шо недаво ты по получил
Всё гимнестикой пущин
Немній приводи. твоє море
Славицеское поде!
Дитого ване буде повне,
И помни ве ковен
В широкими витягнинами
И ю доброго королевства
Бомбес ассаставими мори
Ки широкими приводи.
Слави твой шафрикую
Всё вики и вики!
Шо здиве сие ві океа море
Славицеское дикие!

Прихвати сие ві свої саби,
И твоє убоу
Ляшку - думу тендеруя,
Шо твоє світого

Великого чуженика
Про шавного Гуса.
Приміши отре. а є тако
Богу помоючи.
Шо бу Славицеское стави
Добриши братами
И смилиши сонди фрівіда
И Еритакий
Отакими ють Константині
~~змитих~~ великий
Мир мироши подицюють
И славу вовких!

Команды, склоняющие землю
и си, да земль въ землю унесут:
Они сконочаны бѣсѣтъ си, и сѣмъ
Завѣтъ во фреска наши.

Псаломъ 117
столъ 22.

Круглый заправлялъ и сидѣлъ
Народъ запущенъ твоимъ.
И на Апостолъ смирилъ престолъ
Черногоръ поднявъ сѣдѣть.
Младшаго, Кровлю чинилъ
И рѣй узанили отдать!
Ребенокъ харе! судъ твой въсе
И вѣре избрѣтъ твой.

Родоначальникъ поднялся
Григоръ побороть
Османовъ тѣхъ сибу
И сибу и болю.
Земли тицѣ узандесадъ
Дѣло задѣтъ тицѣ шею.

И члены земли разбужены
Односторонне открыты
За блаженство приводят
Затемнения моря!
Немал холм! Босые! Босые!
Чистота и свободы?
Ни чистоты чисто величия
Богомольючи храмы.
Рознаждущий твоих королей
На земли падают!
Рознаждущий! Благословен
Кто чист! и чисты
Благословен мои босые
Не твердые руки!

Омни ученик, приведенный
Извест Тык Ученик прошуешь
Охвата... и даю
Святые руки поклонять
Очарован восхищением. „Подожди...
За меня!... За избранных!“
И въ восхищении. Капитан
Благословил члены боярский суд.

Во земле скончалась ариста
Затем посланного на землю
И видел апостолова святых
Петра и Павла обличае
Мы разгневаны то зриши
Святого Бориса его
рабами! Боями....

„Омни синий
Шо водило по землю
Во здравы погубляра
Омни синий шо ачиниша
Но чистота пострадала
Доколечи до перехода ее
Но келихаха погибла!
Она синяя зародина
Синя земля купинка
Миръ святъ!... Босые! Босые
Величии синя!

Величии синя. здравы не люди
Одночеловек от нерви у святому руки
Заря приведиши землю ти парасин!
Святые и поклоняясь подобрах земли?

Зане замыло и ся даром ои,
И вончий родом окубах
Кандаками икою лою!..
Бирозите мада дасл ашемах!
Розграбте рухи змийте чужу
Дрозди вѣтхъ яхъ будоте мада
А не то ишище чицвяло!
Родойничи, Катынъ въ тѣмъре
Всъ посторонъ въ вѣлии
Мада въ Могилѣ штатыре
И памъ симътихъ передаишъ
Сновъ Господи!... крохъ, посиръ,
Всъ зла хасити, вончы, чуръ
Лекицъ илья чу изъ бѣзърии редъ...
И бровъко рицъ Банетрапъ!
Отъ ила доинати и сада мада
Дно звани сица... а теперъ
^{о пр. 14} Святини по именю Краславичъ
О то бѣзъ склонъ булы биста
Утичио просто; отъснъ замятинъ
За булы вѣсъ, рицъ доръ братъ
Онукъ пашъ и генъ

И въ рѣкѣ ада! Кончъ кончъ.
Угодій воне злодій храдъ
Дна же ѹ чуръка, сада! сада!
И кипчакъ вон чи сада
Маджокъ кровъ?.... и иши
Великій засводъ простому
Рудыть венчакъ зема
Ибо си вони, икона зиа
Редицъ бѣзъ вѣса, ашемахъ.

Мадоды, засводы поминуи
Спеси твои наше сътока сило
Дѣди дѣдикъ чи за души
Дна дѣдъ чири цирии
Редицъ заслуги твои чи ходиши
И мада тѣсно виско-шабои
И мада памъ про отъснъ мадинъ!..

И Глазковъ чуя поминуи дѣдъ
И тѣлако писавъ мада мадовъ
И дѣду бѣдъ, мовиахъ дѣдъ
На бого рицъ падіна!

„Дубычи” идет под звука

Что я читала... и погибло
Быстро пародонто вен французов
И венчал Дубычу подиодрица!!!
Что бы французские ханжами
Словесно-литературными столыши
Мукал головурая лесист.
Хотела добиронь... мово паре
Мукал во Роксасави сандомин
И подиодрица тиары!

Задиодрица мово гадоюи
Хотела... во винтизации
Что погибло Аниавёла
Да французские головурии,
Человечье анти-паре
Алле Степана парикури
Ода Шотому. Карадакиев
Дах сидории Венеци
Круиз тиары. тахищевою
Мово котки пригучури
За миниади... ти и как мово
Одногори шокури

Мака сила... а ильса!!!

Она здрячущие нуре
Дах зедакиев то у бриги
Да Енкаш сует
Эна же ординац ильсюри
Кончено скинувье
Задиодрица гайду... погибши
Родионов же статы
Дубычко Чус. и во Константи
Было ворогое склоняючи!
Ми спидиции яхомоси
И зверьи и здочи
Мово по винтизации супа тиаде
Ни Славянске поге.

Дах тиа сильче мово крима
Си вчун погибшии,
Де Константии; стати, шибди
Мово супса вориши
Си вчун, Зицурин, и Тиони
Бисарин, Гирондин, чинчаки
И Гирондини, / Кобзарин/
И Шибдини Анто мово Гадоюи.

За Герцогиниєю
Діло за Садовими ма руки
Діло тихії, боротьба не остане
Більше сию пісні віть! Всі на склону
Мово Гадо у іні поспішили!
О чай! Де твої душа??
Дивися що світ побачив
Мово Садовими вітчів
Або венеційської Італії!

У Герцогів цю ж мово відмінили.
У Чесарі, і Вілеславів
У міні соборі Тиціаніві
У Гондох пасажів! не до тільки
Діжекатів ві Конституції підвали сусідів?
«Мово Гадо! зміни душа моя!
Граніти сі спирти не бороді!
Я Дориану отміни з місцевіс
Я вірту ціла не симе зміни!...
У Чесарі Гуц в провознані
Мово душа змінила...

Задоволили ~~законами~~ у Конституції
Всіх він у сініх ділових.
Діжекатів Караджалеві
Діжеків та суркових
Мово душа він Загороду
І приступити пасла.
І тран Пані, і Гарохенко
І вінчанин сіаві;
Діжекатів мово діуди
На суді вікостівіві
Діжекатів Криєтів, сварів, Гоміко,
Іні рівні, то воне
Дін ти прида у тибори,
Або зміни ві склони...
І, вони разині зачимали!...

Мово кедрів судів почі —
Ліванівого, — у Конституції
Ставі Гуц передалини!
І скінчубіт постінівіз
Орініїв огина.
Затрученішись, подавши
Мовою озурки

Муромца... "тво же
ти ми твои поганы!"
И вспомнил на Кайдака!...
"Мови чише синий..."
Байдюкова зачинали
Звончие звончики.
"Ты притих! ты притих!"
Мы сиена роскоши!
Усоваца разбиваш
Святойшес воли -
не приймася!... "одно слово!"
Мы бороды прошибали!
Мы притих! ты притих!...
Ревиль прелестен.
Мы усоваца!... "одно слово"
Мы виши проницали!...
Гладивши Губа на храме
Ты и виши слово же помнишь!...
Это бороды! подбороды!...
Мах обличанием.

Абидаре! абидаре!
Суртако зачеваны.

И яну ошиа Бандебольши
Севици, Багровы... виши
И племя Гуса прошибали
А они пока звончи дасули.
И свистя настала... идутъ молодцы
Севици да Гуса. ѿ залоры
Червоне сонце аши сортиш,
И сонце дару подавиша
Цо будутъ ѿ приведеныхъ твориш!?

Задзюниши ѿ учи звона
И певице сущ
Ии Голубы чайдашиса
И пострадалы...
Передъ ^{святым} Кострома; ставъ на ёму
И молитву діс.

.. О Господь милосердий
Что за подвиги
Очиши морей! очиши морей!
За что таки судить?
За что такие разноголосы?
Море! добры море!
Морище! не повинна
И ях вини те буде!
Морище! люти гварди
Бородавки въ овощах штурмуют
И падают разноголосы.
Ки горе, аи чурае
Не соловают. разноголосы
Сердце мое
Крови! крови, уж дышати нечесто,
О горе! о горе!
Оно же волни! въ селах рифах
Изъ помин оши... ~~также~~!
Уаш крови... "Нана! нана!..."
Крови! крови ахочи!

Крови вашои!.. и землюк
Буревесного ветрило.
Морище! морище
Господь помищай
Прости ты и то бо незнанье!..
Ты и нечестия отмое.
Меч сабаки ^{кою оши} дружеской кено постри
Кудомя сеньчи стани.
Бодливые шееба авенгиды
Каждого же шару
Киа не повинна на короги
Або на тиары.
Богачи седи, дуаць виттер
И помин разноголосы.
И басмы на тиары
Сердце мое
Гирю сони моде; писаны сеньчи

и те Дум співали
розвинулися, почуваючись
и трапляючись
и десь в лісах, сюди почуваючи.
Малої синеви
з'являється соня, будить землю
що під костри, і змією.
Відминає він ніч, отікає хором
Світи сиріни
Запалиши.. та Голосого
Слова не співали,

~~627~~ — — — —
Невіддані що виникли
Оренбург із гадюкою
Ваше соня и рожине
Всесону тіару.
Сандуши чисто, розчесані
Моє тіни королів.

Із кровавого тіла світа.
Чоловік і барома
розвернувшись у будинках
І сиди пісняючи
Сенікету сочі, та інколи
Родим співасочі,
все зроблено... по співців та
Они наді головою
Старий віянка утібогівка
Маленько бульбако.

10
октобер
1845
С. Сорокинський

ІІІ ановний друже! Цю книгу не можна читати без гли-
бокого хвилювання і роздумів... Перед тобою автог-
рафи славнозвісної рукописної збірки Тараса Григоровича Шевченка
«Три літа». Це одна з найбільших реліквій українського народу, най-
яскравіший документ полум'яної творчості великого поета-револю-
ціонера.

До збірки «Три літа» Шевченко переписав свої твори періоду
трьох літ: 1843—1845 років, твори, у яких з особливою силовою від-
биває протест проти самодержавно-крайоспинського ладу. Власною
рукою поета начертані тут такі його шедеври, як «Сон», «Кавказ»,
невиміруні «Заповіт» та інші (всього 23 поезії).

Саме за ці революційні твори піар жорстоко розправився з поетом.
Вірші збірки «Три літа» становлять єдиний ідейно-тематичний
цикл. Революційні спримованість більшості творів цієї збірки виключ-
чали будь-яку можливість легального їх надрукування в умовах
російського самодержавства. Ця збірка розрахована на нелегальне,
таємне поширення в рукописних списках.

* * *

Збірка «Три літа» є чистотним зведенням творів Шевченка 1843—
1845 років*. Це альбом in folio на 106 аркутів жовтуватого паперу,
потягнено виробленого, в простій картонній темно-зеленій оправі.

Поет любовно оформив збірку. Заголовок альбому, а також заго-
ловки окремих творів виконано в стилі каліграфічного півуставу другої
половини XVII ст. На форзані альбому та на титульний його сто-
рінці є кілька ескізів олівцем. Тут зображені пророка, чабана, якіс-
карнатаури. Серед останніх виразно виділяється шарж: пахтатий жан-
дармський офіцер.

* Тут і далі використано коментарі до академічного десатитомногого видання
творів Т. Г. Шевченка, т. 1, та матеріали збірника «Пам'яті Т. Г. Шевченка», Вид-во
АН УРСР, К., 1939.

Аркуші альбома списані з обох боків. На кожній сторінці простили олівцем відмінно широкі поля. У текстах віршів є незначна кількість авторських виправлень чорнилом і олівцем. Виправлення чорнилом зроблені в процесі переписування, олівцем — слід гадати, дено пізіше.

Важко точно визначити час написання альбома «Три літа». Перший вірш, інакші відкривається збірка («Чигрине, Чигрине»), датована 19 лютого 1844 року. Отже, альбом був початий не раніше цієї дати. Остання дата — 25 грудня 1845 року — стоїть під віршем «Ні умру, то поховайте». Незважаючи на те, що в альбомі ще залишилися чисті аркуші, поет переписав твори 1846 року («Лілія», «Русалка») до нового зошита, за характером паперу однотипного з альбомом «Три літа». Все це дав підставу орієнтовно датувати закінчення роботи над переписуванням поезій до альбома «Три літа» початком 1846 року. Подорожуючи по Україні, поет мав його при собі.

Задумано збірку як зібрання творів у хронологічній послідовності їх написання. Ця послідовність у збірці, однак, не завжди додержана, слід гадати, через відсутність у поета окремих автографів під час виписування віршів у збірку. Порушення хронології, незвична кількість поправок у текстах творів свідчать, що поет до даної збірки переписував уже пізнатчені вірші і, можливо, через певний час після їх написання*.

У факсимільні видання збірки «Три літа» ми включили й автограф славнозвісної поеми Шевченка «Бретик (Іван Гус)», осіклики вказавши, що цей твір органічно входить у комплекс даної збірки. Папір і формат рукопису «бретика» ті самі, що й у збірці «Три літа», час написання очевидно тут же однаковий почерк, спосіб розлізгання паперу, також оформлення. Чим же пояснити, що Шевченко не вислав поему «Бретик» в альбом «Три літа»? Можливо, що в потрібний момент автора цієї поеми не було у Шевченка під руковою. Може, зошит з «Бретиком» входив до складу альбому «Три літа», але потім був відокремлений від нього. У скількох разів і за змістом і за формою рукопис «Бретика» належить до одного циклу збірки «Три літа».

Поезії, що входять до збірки «Три літа», були написані Тарасом Григоровичем у різні час і в різних місцях його перебування. Вірш «Розірвана могила складений у жовтні 1843 року в селі Березані, на Кіпціщі. Всі інші твори написані протягом 1844—1845 років; з них на Україні — 11; в Петербурзі — сім, у Москві — один («Чигрине, Чигрине...»).

* Закінчення поеми «Великий зъхъ» (від слів «Копають день...») помилково підібране в іншому місці (стор. 75). Шевченко позначачи це місце «вірочкою», щоб під час друкування збірки виправити помилку.

Альбом «Три літа» має трагічну історію. Цілком таємно, зовсім непріступно для людського ока, ця збірка десятиліттями перебувала в сховині Третього відділу «власної величності канцелярії», а далі — понад півстоліття — в архіві департаменту поліції. Автограф поеми «Бретик» також потрапив до III відділу, його спіткала долі, аналогічні до збірки «Три літа»*.

Паризь вжив усіх заходів, щоб подум'яне Шевченкове слово не дійшло до народу. Сторінки «булгаків» збірки були старанно пропиті, пронумеровані, опечатані сургучною печаткою... Після революції 1905 року Шевченкові автографи було передано до чернігівського «Музею українських древностів», але широкого доступу до них не було.

Велика Жовтнева соціалістична революція виволила із залізних лештів царських жандармерій рукопису спадчу великого Кобзаря, зробила його надбанням українського народу і всього прогресивного людства. За постановою Радянського уряду автографи поета-революціонера, в тому числі збірка «Три літа», зберігаються у відділі рукописів Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка Академії наук УРСР.

* * *

Роки 1843—1845 були періодом могутнього піднесення творчості великого українського поета. Саме в цей час він виростав у полум'яного трибуна закінченої селінності, непохитного борця проти дворянсько-поміщицького ладу і самодержавства. До голосу поета прислухається вся Росія: вірш його в численних рукописних списках поширюється в різних кінцях царської імперії. Їх перекладають іншими мовами, висловлюють у текст революційних прокламацій.

У творах збірки «Три літа» кишиця нестримним гнів і обурення поета-борця, пристрасний заклик до повалення царизму і кріоносництва, нахтінна мрія про світле майбутнє народу. Це були найяскравіші твори безцензурної, підпільній літератури середини 40-х років XIX ст.

Глибиною революційної думки, вогнем своїх акліптик поєзді Шевченка спрямлювали потрісляче враження. «Тарас Григорович», — розповідав у своїх спогадах Микола Костомаров, — прочитав мені свої не друковані вірші. Мене обдало жахом... Я побачив, що муз Шевченка роздираєла завису народного життя. І страшно, і солодко, і болюче, і захоплююче було заглянути туди! Тарасова муза прорвала підземне

* Під час арешту 1847 р. до III відділу потрапив також зошит (однотипний з альбомом «Три літа») з автографом «бретика», в якій поет переписав поему «Ослак», балади «Русалка» і «Лілія», а також передмову до нового задуманого видання «Кобзаря» 1847 року. У поемі «Ослак» та в передмові до нового «Кобзаря» є чимало місць, підкреслених чиновниками III відділу.

склениння, кілька віків замкнене багатими замками, запечатане багатьма печатями, засипане землею. Тарасова муз сміливо вийшла зі своїм невгласним співом і відкрила за собою шлях і сонячному промінню, і свіжому повітру, і донитності людській... Горе сміливому поету! він забуває, що він людина; і якщо перший зважується ступити туди, то може впастися...

Свобій поезій із збірки «Три літа» Шевченко читав Костомарову, очевидно, десь на початку 1845 року. «Був чарівний весняний день — пригадував пізньше Костомаров, — ніколи не забуду цього дня. Шевченко приніс і відклепи зонти своїх ідеї ще не друкованих віршів, читав їх, привів мені в невимовне захоплення і залишив свою творину у мене». В іншому місці Костомаров додав: «Найсильніше враження зробив на мене «Сон», неопублікована, антицензуруна поема Шевченка. Я читав і перечитував її усно і був у найбільшому захопленні».

Ще в Петербурзі і в Москві Шевченко був з'язнений з країнами представниками передової Росії. Вони бачили в особі українського поета видатного і послідовного демократа, який самовіддано служить народові. Повернувшись на Україну, Тарас Григорович одразу став у центрі передової суспільної і художньої мислі. «Я знайшов знаменитого Кобзаря, — писав П. Куліш, — оточеного глибокою шаною від представників місцевої інтелігенції».

Для прогресивної української інтелігенції, для культурних сил народу Шевченко вже в першій половині 40-х років став справжнім полодарем дум. «В Шевченкові», — писав П. Куліш, — публіка бачила поетичного діча народної свободи». Ще яскравіше висловив це М. І. Костомаров, зазначивши, що Шевченко був «не лише живописцем народного побуту, не тільки співцем народного почуття, народних діянь, — він передусім народний вождь, нахідник нового життя, пророк». Популярність Шевченка в народі швидко зростала. Твори його спровокували величезне враження. В листі до Д. Бодянського (1846) Куліш писав: «Про Шевченка розповідають дива-диви. Він, кажуть, написав поему «Людина Гус» і численну кількість віршів, що їх малородія сіяння знають вже напам'ять».

За багатьма спогадами, Шевченко, відвідуючи в Києві та інших містах літературні вечори, читав свої твори зі збірки «Три літа»; зокрема є відомості, що поет на одному такому вечорі читав поему «Кавказ», в іншому місці — «І мертвим, і живим...»

Тарас Григорович безпосередньо в народі, серед кріпаків, провадить розмови, читає свої твори. Притгоблений люд тягнеться до нього, уважно прислухується до його настанов. У спогадах Д. Демича, який працював землеміром у князя Кейкунтова (село Білагач Городищенського повіту), зазначається: «Хоч Шевченко й недово перебував у володіннях князя, він викликав до себе ширу повагу двірній крі-

паків. Одягнений поет був ібого... все майно його містилося у непреликому старенькому чомоданчикові. Але зате ця людина була дуже багата разом з інверніцеркою любов'ю до трудового люду. Кожного вечора, після днінних робіт, навколо поета збиралася вся двірна служба книжкового фольварку. Шевченко щось читав або розповідав і до того так цікаво, що всі слухали його з величезною увагою... Приятійні і очочі до розмови з простими трударами, Тарас Григорович помітно не любив лишатися довго з панами; він учиняв книжкового палачу, хоч його туди й часто запрошували, тих більше що до князя приїзділи сусідні поміщики, які прагнули, як на двовізницю, подивитися на славнозвісного в військ час Кобзаря».

На підставі спогадів осіб, які зустрічалися з поетом в середині 40-х років, Ф. Сирко писав: «Шевченко передавав свої думки просто серед народу... Збирал він окружу себе цілу гromаду людей, розказував ім про українську історичну старовину... як царини Катерина завела на Україні кріпацтво, як земля українська дісталася в руки п'ятилюбників і байстрокам. Найбліжче доводилося Шевченкові говорити про кріпацтво сучасне, про те, що терпить народ від панів, чиновників, царів...». Мартос у своїх спогадах відзначав, що «Шевченко у віршах і на словах — усюди проповідував обурення, Городиничий міста Лубни (по Потівцівці) підполковник Андрея у своєму «всеподданійшому» донесі Миколі I аtestував Шевченка як «відомого підбурювача», якісні «намагаються роздмухати вогонь, заколоту і кривавих заворушень, підпити народ супроти законної влади».

З перебуванням поета у Кириліці й поширенням його творів з'явилися пізніше заворушення селян 1848 року (під час проведення інвентарної реформи). Про ці заворушення донесі під Г. Кошиць, а перелікання звенигородським представником дворянства просить київського генерал-губернатора надіслати військо.

У другій половині 40-х років авторитет Шевченка (як поета і громадського діяча) був досить високим і на західноукраїнських землях. Особливо іскриво виявилася суспільно-політична роль поезії Шевченка в часі розгортання революційного руху 1848 р. в Австро-Угорщині.

С відомості, що вже в 40-х роках деякі Шевченкові твори поширювалися в рукописних списках і на селах. Знайомий поета, історик й етнограф Маркевич в щоденнику спеціально занотував, що Шевченкові поезії «стали улюбленим читанням українських селян на Правобережжі. Варфоломій Шевченко пригадує, що в 1845 році сам Тарас Григорович читав поему «Кавказ», від якої у слухачів воловеса «піднялося дібом», а Варфоломій почав був умовити поета, щоб той не дуже «забирається у хмарі».

Чиновники, пані тремтіли від жаху, коли їм доводилося слухати поезії Шевченка. В. І. Аскоченський розповідає: «Він (Шевченко) —

С. ІІ.) заходився читати вірші, які наробили йому потім багато біди та лиха.— Ех, Тарасе,— говорив я,— та ну-бо, покинь! Й як Богу не доведуть тебе до добра оні погані вірші! — А що ж мені зробити?— Москалем (солдатом.— С. ІІ.) тебе зробить! — Нехай,— відповів він, однайдущно махнувши рукою.— Слухай ж ще крапну! — І знову зачитав. Мені ставало пінково. Я поглядав на сусідні двері, побоюючись, щоб хто не підслухав нашої занадто інтимної розмови. Вийшовши на холдинку з кабінету, де все не відбувалося, я звісів мозму слузі заїті до мене через деякий час і дозвілі, що, можливо, кличе мене до себе (губернатор.— С. ІІ)... Гості залишали мене». Вражає опів сміливості поета, його відвертості і нестримності в оцінці сучасного йому суспільно-політичного життя. Студент Ю. Андрузький пізніше на слідстві показував, що Шевченко «всіх монархістів» називав «плотою».

Твори Шевченка ставали важливим знаряддям виховання революційної свідомості мас. С. Ганнібаль пригадував: «Годіння південноруська молодь зауважувала напам'ять вірші Шевченка, які розходились по Південній Росії в багатьох зонтах, з задоволенням переписувалих». М. Шигарін пригадує, що в 40-х роках «вірші Шевченка читалися в багатьох гуртках з найширшим захопленням. Дехто тоді вчився українській мові тільки для того, щоб мати можливість читати і розуміти Шевченка».

Твори Шевченка, які увійшли в альбом «Три літа», мали величезне значення для формування першої на Україні таємної політичної організації — Кирило-Мефодіївського братства. Ліве, найбільш прогресивне крило цієї підпільній організації розглядало твори Шевченка («І мертвим, і живим...», «Сретин», «Нік умру, то поховайтے», «Холодний Яр» та інші) як високий вірець, на якій воно значною мірою орієнтувалося. Разом з тим провідна, права частина братства з острахом дивилася на «неучуваний радикалізм», проголошуваний Шевченком, і якотою від нього відхищувалася.

Тарас Григорович, зі свого боку, рішуче підтримуючи антицирістські та антикріосницькі тенденції в програмі братства, з глином і отгоді осуджував ліберально-консервативні засади П. Куліша та його однодумців, вказував на мерзіність будь-яких поступок царизмові та кріосникам.

М. І. Костомаров пізніше у автобіографічних записах пригадував: «Коли я повідомив Шевченка про існування гуртка (тобто Кирило-Мефодіївського братства), він одразу ж виявив готовність пристати до нього, але поставився до його ідей з великим запалом і крайньою нетерпимістю, що було причиною багатьох суперечок між мною і Шевченком». Студент Ю. Андрузький на допиті заявив, що Шевченко був неумереним представителем малоросійської партії в Славянському обществі.

Про значний вилів Шевченка на студентську молодь, яка увійшла до складу таємного товариства, чимало розповідається в спогадах сучасників. Студент Ю. Андрузький, член Кирило-Мефодіївського братства, тоді ж, в 40-роках, так висловив високий пістет молоді до Шевченка:

Скажи мені, батьку, Дівчомось, і серце
Що дістися з намі — Віриться в судьбину.
Як на тебе глянем, І нам дастися доля,
Мов не тій станов. Наїде Вікраїзу!
Яснами очима

З не меншим захопленням характеризував благородну патріотичну діяльність Шевченка в 40-х роках інший учасник Кирило-Мефодіївського братства, студент О. Навроцький:

А та ж, рідний тату,
Піджив нас всіх угору.
Привертає до хоті,
Еднає слов'яни всіх докуки
У сім'ю величину.

Найбільш радикальні петрашевці в своїй пропаганді використовували пройняті революційною пристрастю художні образи Шевченка, зокрема таких його нелегальних творів, як «Сон» і «Кавказ». Літературна діяльність українського поета стала важливим чинником визвольної боротьби і українського і російського народів. О. І. Герцен наголошував на тому, що Шевченко був не тільки великий поет, а й «політичний діяч, борець за свободу».

Відзначаючи революційну літературно-громадську діяльність Шевченка в 40-х роках, не можна обмежувати її лише рамками Кирило-Мефодіївського братства. І поза межами цього гуртка проводилась у той час на Україні підпільна антиурядова діяльність, зокрема в колах передової студентської молоді Києва, Харкова, Чернігова, — де авторитет Шевченка був високий. Характеризуючи громадсько-політичний настрій молодої української інтелігенції в середині 40-х років, П. Куліш писав П. Плетнікову в Петербург: «В зрешті молодежі, окочинішої університет, я нашел страшное волнение умов и готовность на самые эфемерные затеи».

Не можна також обмежувати діяльність і вилів Шевченко лише колами української молоді. Немає сумніву, що революційні звіжки поета з передовою інтелігенцією Петербурга і Москви не привелися і після того, як він повернувся на Україну.

Своїм значенням твори Шевченка вже тоді вийшли за межі України. О. Чуїбінський, відвідавши в середині 40-х років Кавказ, пере-

коявся в тому, що й там поширені твори українського поета. Відомо, що Шевченко через Миколу Савича передав у Париж Адаму Мішлену автограф поеми «Кавказ». М. Драгоманов пізніше писав, що передові громадські кола у 40-х роках «мали свою програму не тільки у знаменитому листі Бєлінського до Гоголя, але й у думах Шевченка».

Своїми творами Шевченко закликав народ, країць його сили, на боротьбу проти царизму і кріпосництва, за соціальні і національні визволення. Едний з плях цього визволення поєт бачив у революції, у національному поваленні самодержавства. І ці заклики Шевченка знаходили відгук і в Росії і на Україні.

Про величезний суспільно-політичний резонанс літературної діяльності Шевченка в 40-х роках с чимало яскравих свідчень. Так, М. Момблей, активний петрашевець, знайомий українського поета, в поділенинику (після арешту Шевченка) записав: «Малороссіяне же, більше знакомые с условиями местности, даже сильно не одобряющие поступки Шевченко уже потому, что он не удался, признают его план совсем не так именем, как это может казаться с первого взгляда... Сыны Малороссии говорят, что стоит только расшевелить... так уж трудно будет успокоить их, пока не доберутся до своего, не исполнят, что затеяли. С восстанием же Малороссии заневесились бы и Дон, давно уже недовольный мерами правительства. Полки бы воспользовались бы случаем. Следовательно, весь Юг и Запад России взялись бы за оружие».

Це, безперечно, тільки окремі натяки, які все ж підіймають завісу над дуже важливим сторінами діяльності Шевченка у 40-х роках — його підпільним роботом і розкривають значення його творчості із фактора, що сприяє формуванню визвольного руху на Україні. Агент III відділу І. Ліпранді у своїй «Записці», оцінюючи противурядову діяльність гуртків Петрашевського, спеціально відзначав наявність на Україні революційного підпілля і велику роль у ньому Шевченка. Ліпранді візував, що в колах петрашевців «б'єо рахуємося о частиних особих мерах: как действовать на Кавказе, в Сибири, в Остазейских губерниях, в Финляндии, в Польше, в Малороссии, где умы предполагались находящимися уже в брожении семени, брошенных сочинениями Шевченко».

М. В. Бутащевичу-Петрашевському на допиті в III відділі було inkrimіковано таке характеристики звинувачення: «Антонель показав, что вы, рассказывая ему об открытии бывшего в Киевском университете заговора, в котором был замешан некто Шевченко, сказали, что, несмотря на неуспех этого предприятия, они все-таки пустили корни в Малороссии, почему много способствовали сочинениям Шевченко, которые разошлись во множестве и были причиной сильного волнения умов, так что и теперь Малороссия находится в брожении».

5 квітня 1847 року Тарас Шевченко був заарештований на привому березі Дніпра, біля Києва. Бюограф поета О. Кониський зазначає, що на Шевченка тут чекав сам київський губернатор Фундуклієв в супроводі численної ескіза жандармів і поліції.

В терміновому повідомленні губернатора III відділу від 6 квітня 1847 року було сказано: «Художник Шевченко при возвращении из Черніговской губернии был задержан вчерашнего числа у въезда в город на Шевченка. Серед речей, възбраних жандармами у поета, были «рукописная книга с малороссийскими собственнаго его сочинениями стихами, из коих многие возмутительныи и преступныи содержания», «книга писанных стихов под заглавием «Три літа», «связка стихов, писем и разных бумаг», «маленький альбом со стихами и рисунками».

Одразу ж київський жандармський полковник Белюсов доповідав по інстанції про те, що в Шевченка знайшли «тетрадь, самим им написанная, с возмутительными стихами. В стихах под называнием «Сонъ дароко описывается высочайшая его императорского величества особы и государыни императрицы».

Розповідають, що коли 5 квітня Шевченко, в оточенні жандармів, перепливав на паромі Дніпро, прямуючи до Києва, один із його аналогів поішовши за запрошуєвав поетом кинуту його чомодан (де знаходилася рукописна збірка «Три літа») у Дніпрові хвилі. Але Шевченко відкликнув цю пропозицію: «Не треба, нехай забирає!» Отож, навіть ідучи в руки жандармів, поет не міг приступити, щоб плід його напруженої, самовидобутої праці, його подумань заклинки до народу були знищені. Пост вірів, що його твори стануть таки зброяю народу, що прийде час, коли ці твори візьмуть народ.

6 квітня заарештованого Тараса Шевченка в супроводі квартального наглядача, під вартою жандармів відправили поїздом трамтом до Петербурга, в III відділ власної «його величності канцелярії», тобто в найсуворішу парсыку катівню.

У Броварах Шевченко зустрівся з матір'ю й нареченою Костомаровою, які також іхали до Петербурга слідом за арештованим Костомаровим. А. Л. Крагельський (згодом дружина Костомарова) пригадувала: «...По его «Кобзарю» я була уже з них знакома. Николай Иванович не раз читал мне наизусть поэтические произведения Тараса, но в лицо я его не знала и здесь увидела в первый и последний раз в жизни...». Тарас подішов до нашому екшанжу со слезою, блеснувшеї в его серих глазах, надломленним голосом проговорив: «Оце ж бідуша Миколіна мати, а це, мабуть, його молодесенька дружини!..» Тарас успіш толькі скажать нам, что лично о себе он не горює, потому что он одинок,

бобиль», а «Микола мені жаль, бо в його є мати й дружинка і він нічим не винен, хіба тим, що з мною обратився. Прости ж мене, маємо, і не клични!» Он ... сел з жандармами в телегу, туркота кур'єрських лошадей подхватила з мesta вскач, імпік лихо засвисті — і недолго нам пришлося видіти повозку з неуклюжою фігурою Тараса, подніжного високо над своєї головної шапкою і махнувши єю в знак пропозиції з нами».

17 квітня жандарми доставили Шевченка у Петербург, у III відділ Чиновників III відділу М. Попова видав розписку: «Дана сяя квартальному надвірному Кіевської поліції Гришкову в том, что доставленний ми в сопровождении жандарма из Киева художник Шевченко с его бумагами и вещами принят в исправности в III-м отделении е. и. в. канцелярии».

Чиновники III відділу письмово вказали рукою на Шевченка, особливо його обірку «Три літа», і подали телефон жандармів графу Орлову, а той — цареві, ряд довідок і висновків. Слідча справа Шевченка містить в собі численні жандармські пересліди і просторі перевізки (канцелярською мовою) творів Шевченка. Сторінки автографів рисують чиновницькими підкresленнями, позначками «інтаємо».

Царські поспіхи з обуреним відзначали, що твори Шевченка «исполнены противозаконных и возмутительных мыслей». Обірка «Три літа», за характеристикою жандармів, містить в собі «самые дерзкие стихи против государя императора и августейшего семейства». Ось як, наприклад, відзначав жандармський цензор сущість твору «Сон»: «В стихотворении «Сон» Шевченко представляет себя заснувшим и перенесенным сначала в Сибирь, потом в Москву и наконец в С.-Петербург. В Сибири он видит преступников в рудниках и цехах, гибнущих под ударами наказаний; в Москве описывает изнурение войск на параде, а в С.-Петербурге — собрание во дворце. Ниже клеветы его столько не дерзки и не наглы, как при описании Дворянского собрания. В этом собрании, по его словам, ждали государя императора с трепетом, и когда он вышел, «ось і сам високий, сердитий виступає, все вельможи, молча, окружили его; разговор шел об отечестве, петлицах и последних маневрах; каждый старался стать поближе к императору, чтобы удосточиться получить от него пощечину или полнощечини. Государь подошел к самому старшему, ткнул его в лицо; вельможа со своей стороны ткнула следующего за ним, этот следующего и таким образом толготк сверху обещал всех от первого до стоящего у дверей, а в собрании раздалось: ура, ура, ура! В другом месте кошки у него выражаютъ: «О царю потагий, царю проукліт, лукавий, аспіде неситий!» Шевченко прибегает ко всем едким и насмешливым выражениям, где только касается государя императора... В конце «Сна» он представляет себя перед памятником, воздвигнутым

Петру I-му Екатерині II, і зливает жечь свою как на того, так и на другую, говори, что Петр I подавил свободу Малороссии, а Екатерина II доверила начатое им».

Жандармські якоти особливо письмово підкresлюють на полях автографа і в самому тексті «Сну» ті місця, де Шевченко таувре кріописний гніт («З школкою зімайто, бо піном обуту візнат недорослих...» і далі), а також де поет бичув царизм («Чи довго ще на сім світі катам панувати??», або: «Веселися, лютий кате, проукліт! проукліт!»); «Кати! кати! люди! Найльсь обое, накралися». Всі абзаці, де Шевченко висміє Миколу I і царіцю, жандарми всіліко позначають, підкresлюють, віbachуючи в цьому несузвійні злочин.

В зізнанні провокатора Петрова, який видав жандармам учасників Кирило-Мефодіївського братства, щодо творчості Шевченка зазначалося: «Содержание я мог запомнить только двух стихотворений „Сон“, „Послание к родичам“; в первом стихотворении Шевченко представляет себя заснувшим, и во сне сова переносит его в Сибирь, где он встречается с Рылеевым и другими заговорщиками 1825 года и рассказывает им о состоянии России, а потом сам слушает их жалобы на совершившиеся с ними мучения; далее сова переносит его в Петербург и оставляет во дворце государя-императора, где он в самых резких словах называет свою ненависть на царскую фамилию. Во втором стихотворении он старается возбудить малороссиян к восстанию».

На допитах у III відділі чиновників найбільше пікала антиурядова діяльність Шевченка. Іому поставили запитання: «С какой целью вы сочиняли стихи, могущие возмущать умы малороссиян против нашего правительства, читали эти стихи и разные пасквили в обществах друзей ваших и давали им списывать оные. Не сочиняли ли вы эти стихи для распространения идеи тайного общества и не надеялись ли вы приготовить этим восстание Малороссии?»

Шевченко відповів на це запитання з гідністю я «самопозагодою»: «Малороссиян нравились мои стихи, я і сочинял и читал им без всякої цели; списывать не давал, а был неосторожен, что не прятатъ».

Чиновників III відділу така відповідь не задоволила, і вони поставили поетові таке запитання: «Какими случаями доведены вы были до такой наглости, что писали самые дерзкие стихи против государя-императора, и до такой неблагодарности, что сверх величины синьценої особы монарха, забыли в нем и в августейшем семействе его лицо чи кропивного состояния?»

На це запитання Шевченко відповів, не кричлячи душою: «Будучи еще в Петербурге, я слышал везде дерзости и порицания на государя и правительство. Возвращаясь в Малороссию, я услыхал еще более и хуже между молодыми и между степенными людьми; я увидел

нищету и ужасное угнетение крестьян помещиками, посессорами и экономами-шляхтичами, и все это делалось и делается именем государя и правительства...»

Пізніше, на засланий, навіть у снах виявлялися поету донити в III підділі. У щоденнику він записав: «Будто бы Дубельт с своими помощниками (Попов и Дестрем) в своем уютном кабинете перед пылающим камином меня згноено направил на путь истинный, грозил пыткой, и в заключение сплюнул и назвал меня извергом рода человеческого».

Перед високими жандармськими «чинами», перед царськими сатрапами стояв поет-революціонер, мужчина і непохитний, який не привикував себе перед катами, не склоняв перед ними голову. «На протязі всього періоду слідства,—пригадував пізніше М. Костомаров,—Тарас Григорович лішався незмінно бадьорим, був зовні цілком спокійним і навіть бадьорим». В іншому місці Костомаров пригадував: «Коли одного разу нас розводили по казематах, Шевченко, прощаючи зі мною, сказав: «Не журись, Миколо, що будемо колись укупі добрі жити...»

Твердість, незламність Шевченка, виявленій ним під час слідства, яскраво позначилися і в його віршах, написаних у казематі III підділу (17 квітня — 30 травня 1847 р.). Вже з першого дня ув'язнення поет почав писати, іструючись і в цих, назематних віршах таким же непохитним борцем-патріотом, відданим народові.

Серед справ усіх «братчин» було виділено справу Шевченка. Про це сказано в окремому розділі — «Ліца, винесені в преступниках, отдельных от Україно-Славянского общества»: «Шевченко... сочинял стихія на малороссійском языке самого возмутительного содержания. В них он то выражал плак о мнимом порабощении и беспричинной України, то возглашал о славе... и прежней воинности казачества, то с невероятной дерзостью изливал клеветы и зеклы на особ императорского дома... Сверх того, что все запрещенное увлекает молодость и людей с слабым характером, Шевченко приобрел между друзьями своим слову знаменитого малороссийского писателя, а потому стихіи его вдвое вредны и опасны... По возмутительному духу и дерзости, выходящей из всяких пределов, он должен быть признаваем одним из самых вакханских преступников».

Далі в розділі «Решение дела» йшло, власне, вирок: «Художника Шевченко, за сочинение возмутительных и в высшей степени дерзких стихотворений, как одаренного крепким телосложением, определить

* Не відомо, як відповів Шевченко на другу частину запитання. Очевидно, не міг він тут сказати, що легенда про вину його за рахунок царської родини є вигадкою. Пізніше у щоденнику поет цілком спростував цю вигадку.

рядковим в Оренбурзький отдельний корпус, с правом вислуги, по-ручив начальству иметь строжайшее наблюдение, дабы от него ни под каким видом не могло выходить возмутительных и насмешливых сочинений».

Цар Микола I у цілому щодо Кирило-Мефодіївського братства затвердив вирок, але щодо Шевченка додав: «Под строжайший надзор и с запрещением писать и рисовать». Це був жорстокий вирок оскаженої від логії каті.

30 травня 1847 року було оголошено Шевченкові (як і іншим учасникам Кирило-Мефодіївського братства) «височайший» вирок. Найбільша кара припала великому поетові. Але й тоді він лішився незламним. М. Костомаров, перебуваючи у казематі, бачив крізь загратоване вікно, як поета з дуже заростою бородою посадили у віоз разом із жандармами. Шевченко також поднівся на вікна, де сиділи інші ув'язнені. «Він поспіхнувся, прощаючись з друзями,— пригадував пізніше Костомаров.— Я заплакав, дивлячись на цю ногу, а він не переставав поспіхніти, зняв капелюх, сідаючи у віоз, а лицє його було таке і спокійне, тверде».

У в'язниці і заслання Шевченка було війтажим ударом, якого буль-кохи зазнала українська демократична культура. Це була по-разука для визвольного руху, для революційно-демократичного табору всієї Росії, всієї Слов'янщини.

Почалися жорстокі переслідування, що перейшли у справжній терор по відношенню до культури українського народу. «Після Київської справи,— писав М. І. Костомаров до редакції «Колокола»,— цензура і пішумство почали скажено лютувати...» Розгой реакції і дискримінації українці набули нечуваних розмірів. М. Д. Білогорський пізніше пригадував: «Тоді, в з'язку з катарфою 1847 року і обшуками, всі в провінції перебували під таким страхом і трепетом, що і думати не сміли про переписку з Шевченком. Тоді-то загинула безліч листів, книг з написами, рукописів і дорогоцінного історичного та етнографічного матеріалу, снаженого або закопаного в землю».

Звістка про розгрому над Кирило-Мефодіївськими братцями, зокрема над Шевченком, була сприйнята в прогресивних колах Європи із сумом і співчуттям до постраждалих. Так, паризька газета «Журнал де деба», а також часопис «Демократія пасіфік» повідомили відчути 1847 року про тижням долю Тараса Шевченка.

* * *

Інши десятиліття. Полум'яні твори великого Кобзаря, його вогненна збірка «Три літа» знаходились за гратали, в жандармських архивах. Але рукописні списки з цих творів продовжували попідкріплюватися в народі, підіймали його на боротьбу. Ще за життя поета, в 1859 році

за кордоном вийшла збірка «Сочинения Пушкина и Шевченко», в якій було вміщено кращі твори поета із циклу «Три літа»*. Від одного покоління революційних бійців до другого переходили вогністи твори Шевченка; вони діяли як могутня зброя в боротьбі за визволення народу.

Поезії Шевченка 40-х років, зокрема вміщеної в збірці «Три літа», були важливими агітаційними знаряддям, що виховувало і гартувало революційне підслух. «...Слово теж є діло,— писав В. І. Ленін,— це положення безспірне для застосування до історії «загал» або до тих епох історії, коли відкритий політичного виступу мас нема...** Таким всенародним революційним ділом і була творчість великого українського поета.

Поезії Шевченка (із збірки «Три літа») використовували видатні російські та українські революційні демократи в своїй самовідданій боротьбі проти царизму і кріпоснітва. М. Г. Чернишевський, М. О. Добролюбов, О. І. Герцен, закликуючи народ до революційного діяння, посилалися на поему* із рядків з таких Шевченкових творів, як «Сон», «Кавказ», «І мертвим, і живим...». Ще за життя Шевченка його славнозвісний «Заповіт» переклав російською мовою поет-революціонер М. І. Михайлів.

Карл Маркс, читаючи брошурку М. Драгоманова про переслідування української культури царизмом (1878), підкреслив на полях іншою слова Шевченка (з «Кавказу»): «Од молдаванина до фінна на всіх язиках все можуть, бо благоденствує». В. І. Ленін, як згадують сучасники, співав на заслінні Шевченків «Заповіт». О. М. Горький читав Ленінові на острові Капрі поему «Кавказ», і цей твір викликав панікірше захоплення воїнів світової революції. Підтримавши рядки Шевченкової поезії увінчили органичною частинкою в більшовицькі відоїви і прокламації.

Кожен рядок Шевченкової збірки «Три літа» пройшений нестримним гнівом поета до гнобителів, безмежною любов'ю до народу. Читаючи безсмертні манускрипти геніального поета, мимохіть тамуши подих, серце напружено б'ється. Це сяяннєнні творчі документи поета, гордість і слава українського народу.

СВЕНГЕН ШАБЛЮВСЬКИЙ

* В збірці «Новые стихотворения Пушкина и Шевченко» (Лейпциг, 1859) були вміщені такі твори Шевченка: «Кавказ», «Холодний Яр», «Ік умру, то поховайте», «Розрита могила», «За думою дума...», «І мертвим, і живим...». В примітці до «Кавказу» редактор писав: «Следующие стихотворения были нам присланы на малороссийском языке с примечанием, что стихи Шевченко — выражение всеобщих накидающих слез; не он плачет об Украине — она сама плачет его голосом».

** В. І. Ленін, Твори, т. 9, стор. 50.

ЗМІСТ

	Арк.
Чигрине, Чигрине	4
Заворожи мені, молхі	6
У неділю не гуляла	7
Гоголь	9
Розрита могила	10
Чого мей тіжно	11а.
Не замікай благому	12
Не зенінся на батейі	13
Сова	14
Дівочій ночі	21
Найменша	22
Маленький Мар'ян	34ав.
Сон	35
Саліній	50
Кавказ	68
Минавасть дні, миснають ноги	74
Стойть в селі Суботі	76а.
І мертвим, і живим, і новонародженим	78
Великий длох	87
Холодний Яр	99
Три літа	101
Давидові псалми	103
Як умру, то поховайте	106
Сретик	107

Шановний друг!, Письмова 6. Шаблювського 1

ТАРАС ГРИГОРЬЕВИЧ ШЕВЧЕНКО

ТРИ ГОДА

(На украинском языке)

Редактор *М. Л. Мандрика*

Художник оформления *М. І. Марущака*

Художний редактор *В. М. Теллаков*

Технический редактор *Б. Н. Розенцвейг*

Коректор *В. О. Булгака*

Зам. № 3-4027. Вид. № 344. Тираж 25000. Формат
настуру 70 × 90 $\frac{1}{4}$. Друк. філ. аркушів 32. Усієї,
друк. аркушів 57,44. Обліково-видав. аркушів
24. Підписано в друкарні 10.11.1966 р. Папір фі-
ктивний № 2. Ціна 1 крб. 80 коп.

Видавництво «Наукова думка», Київ, Репіна, 3.
Друкофабрика фабрика Комітету по пресі при
Раді Міністрів УРСР, Харків, вул. Енгельса, 11